

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

26 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Guzun Ion,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura Anticorupție, Iachimovschi Octavian și de către avocatul Vizdoga Ion în numele inculpatului, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul central din 15 iunie 2018 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 martie 2019, în cauza penală în privința lui

Guriev Iurie xxxxx, născut xxxxx.

Termenul de judecare:

prima instanță: 08.09.2015 – 15.06.2018

instanța de apel: 20.07.2018 – 06.03.2019

instanța de recurs ordinar: 24.05.2019 – 26.03.2020

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 15 iunie 2018, inculpatul Guriev Iurie a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. art.30, 326 alin. (2), lit. c) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa în formă de închisoare pe un termen de 3 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa aplicată lui Guriev Iurie prin sentință a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani, dacă condamnatul în termenul de probă nu va comite noi infracțiuni și prin purtarea exemplară și muncă cinstită va confirma încrederea acordată, totodată fiind obligat Guriev Iurie să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent.

În baza art.65 alin. (3) Cod penal, Guriev Iurie a fost privat de dreptul de a activa în calitate de avocat pe un termen de 3 ani.

A fost soluționată soarta corpurilor delictive.

2. În sentință, prima instanță a constatat că, inculpatul Guriev Iurie la data de xxxxx, susținând că are influență asupra judecătorilor din cadrul Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți, Ruslana Burdeniuc, Ala Rotaru și Dumitru Pușca, care aveau spre examinare în ordine de apel cauza penală

de acuzare a inculpaților Mazur Victor, Constantin Andriuca și Victor Rusnac de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin.(2) lit. b), c), e), f) Cod penal, condamnați prin sentința judecătoreiei Florești la 5 ani și 4 luni de închisoare, a pretins de la Anatolie Mazur 6000 Euro (bani care potrivit cursului oficial al valutei naționale stabilit de către Banca Națională a Moldovei pentru data indicată constituiau 112129,2 lei), pentru a-i determina pe judecătorii menționați să emită o decizie prin care să îi aplice fiului lui Anatolie Mazur, Victor Mazur o pedeapsă penală non-privativă de libertate.

În continuarea realizării intenției sale infracționale unice de obținere a banilor pretinși de la Anatolie Mazur, la data de xxxxx inculpatul Guriev Iurie, aflându-se pe teritoriul r-nul Florești în apropierea s. Ghindești, susținând că are influență asupra judecătorilor din cadrul colegiului penal al Curții de Apel Bălți, Ruslana Burdeniuc, Ala Rotaru și Dumitru Pușca, care aveau spre examinare în ordine de apel cauza penală de acuzare a inculpaților Victor Mazur, Constantin Andriuca și Victor Rusnac de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, condamnați prin sentința judecătoreiei Florești la 5 ani și 4 luni de închisoare, a acceptat și a primit personal de la Anatolie Mazur 6000 Euro (bani care potrivit cursului oficial al valutei naționale stabilit de către Banca Națională a Moldovei pentru data indicată constituiau 114636,6 lei), pentru a-i determina pe judecătorii menționați să emită o decizie prin care să îi aplice fiului lui Anatolie Mazur, Victor Mazur o pedeapsă penală non-privativă de libertate.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

- procurorul în Procuratura Anticorupție, Iachimovschi Octavian, prin care a solicitat admiterea apelului, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care a-l recunoaște vinovat pe Guriev Iurie de comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 30, 326 alin. (2) lit. c) Cod penal și a-i aplica o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executarea acestei pedepse în penitenciar de tip semiînchis, iar cu aplicarea prevederilor art.65 alin. (3) Cod penal, a-l priva pe Guriev Iurie de dreptul de a activa în calitate de avocat pe un termen de 5 ani;

- inculpatul Guriev Iurie, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței din motivul ilegalității ei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.326 alin. (2) lit. c) Cod penal;

- avocatul Vizdoga Ion în interesele inculpatului, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței din motivul ilegalității ei, rejudecarea

cauzei și pronunțarea unei hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat inculpatul Guriev Iurie învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.326 alin. (2) lit. c) Cod penal.

3.1. În motivarea apelului procurorul a indicat că:

- pedeapsa stabilită de instanță nu este în măsură să asigure scopurile instituției pedepsei penale, deoarece conform art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. În acest sens acuzarea remarcă că condamnatul nu a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii, deci nu conștientizează caracterul prejudiciabil al faptelor sale;

- anterior Guriev Iurie a fost condamnat pentru comiterea în calitate de avocat, a infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (1) Cod penal, fiind recunoscut vinovat, în privința acestuia fiind aplicate prevederile art. 55 Cod penal, în vigoare la momentul pronunțării hotărârii;

- inculpatul a dat dovadă de lipsă de respect față de încrederea oferită de instanța de judecată exprimată în sentința din 11.07.2008, prin care acesta a fost liberat de răspundere penală cu tragerea la răspundere administrativă (la moment contravențională) pe faptul comiterii unei fapte similare - trafic de influență, astfel corectarea sa fiind posibilă doar prin aplicarea unei pedepse privative de libertate;

- instanța a aplicat nemotivat prevederile art. 90 Cod penal și în virtutea celor invocate, acuzarea consideră că corectarea și reeducarea condamnatului nu poate fi realizată la fel ca și restabilirea echității sociale, or prejudiciul cauzat intereselor publice este unul semnificativ;

- pedeapsa stabilită nu poate asigura scopul preventiv, reieșind din faptul că este prea blândă, astfel acuzarea consideră că stabilirea pedepsei solicitate în discursul procurorului este în măsură să asigure realizarea scopurilor pedepsei penale atât în partea ce ține de prevenirea fenomenului infracțional, cât și în partea ce ține de combaterea acestuia.

3.2. În motivarea apelului inculpatul a indicat că:

- la adoptarea sentinței de condamnare, instanța de judecată nu a examinat obiectiv, multilateral și sub toate aspectele toate circumstanțele cazului în coraport cu materialele cazului cât și argumentele apărării și inculpatului care au fost aduse în fața instanței de judecată în corespundere cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, iar din circumstanțele de drept și de fapt care au fost expuse de către instanța în sentință de condamnare se atestă o situație foarte gravă ce ține de imparțialitatea acesteia, ca rezultat aducând grave încălcări drepturilor și intereselor

inculpatului prin faptul că a admis toate probele acușării, fără a le da o apreciere corectă și legală asupra modului de dobândire de către organul de urmărire penală care cu mare încălcări de procedură fiind administrate;

- conform rigorilor art. 26 Cod de procedură penală, Hotărîrii Curții Constituționale nr. 12/2017, în cazul dat instanța a încălcat prevederile articolului indicat supra prin faptul că a emis o sentință de condamnare în baza probelor prezentate de acuzator, care au fost dobândite în cadrul urmăririi penale cu grave încălcări și care au generat nulitatea acestora, în acest sens fiind prezentate argumente plauzibile în fața instanței de către apărător, însă instanța fără a face careva eforturi minime s-a străduit să respingă argumentele inculpatului cât și ale apărării, în acest sens asumându-și rolul de acuzare, respingând toate solicitările aduse prin argumente generale și abstracte, în esență fiind lipsite de argumente juridice;

- instanța a admis unele erori grave de drept ce ține de probele care au fost admise la adoptarea sentinței de condamnare, invocând că vinovăția inculpatului se mai dovedește prin următoarele probe administrate în cauză și anume: ordonanța privind începerea urmăririi penale din 10.11.2014 (f.d.1, vol. 1); ordonanța privind începerea urmăririi penale din 28.11.2014 (f.d.2, vol. 1); ordonanța privind începerea urmăririi penale din 01.12.2014 (f.d.3, vol. 1); ordonanța privind disjungerea urmăririi penale din 21.04.2015 (f.d.18, vol.1), deși actele date nu fac parte din categoria probelor, dar sunt acte de procedură care sunt necesare a fi formate în vederea respectării procedurii legale, în conformitate cu prevederile art. 93 Cod de procedură penală;

- referitor la legalitatea pornirii urmăririi penale pe capătul de acuzare prevăzute de art. 326 Cod penal s-a constatat că, pe această faptă de organul de urmărire penală nu a fost pornită urmărirea penală în condițiile art.262 și art.274 Cod de procedură penală, iar ca consecință toate acțiunile de urmărire penală și a măsurilor speciale de investigație efectuate nemijlocit împotriva inculpatului urmează a fi declarate nule și ilegale;

- la 10.11.2014 a fost începută urmărirea penală conform prevederilor art.326 Cod penal cu încălcarea procedurii, din motiv că din conținutul procesului penal de autosesizare și a ordonanței de începere a urmăririi penale se constată că temei pentru începerea urmăririi penale a servit informația parvenită de la SIS, însă abia ulterior după pornirea urmăririi penale de către acuzator se solicită aceasta informație la 11.11.2014 (Nota informativă întocmită de către OI a SIS) care este anexată la materialele cauzei penale fiind recunoscut în calitate de document, astfel nefiind clar cum procurorul a pornit urmărirea penală, în acest sens a întocmit procese-verbale de autosesizare, indicând la informația care a fost prezentată de către SIS, însă nota informativă a fost prezentă după pornirea urmăririi penale,

este inexplicabil situația dată, cum organele de investigație și procurorii acționează în grup la fabricarea cauzelor penale inclusiv cauza penală care i-a fost fabricată inculpatului personal;

- instanța de judecată nu a verificat cum s-a autosesizat procurorul în baza informației SIS și nu a argumentat în mod plauzibil și legal această mare încălcare ce ține de pornirea urmăririi penale, apare întrebarea care este rolul instanței la examinarea cauzei penale, admitând unele încălcări grave care sunt generate de nulitatea absolută și contrar prevederilor art. 273 Cod de procedură penală;

- ce ține de măsurile speciale de investigație care au fost efectuate pe cauza penală dată, consideră inculpatul că au fost admise încălcări care la fel generează nulitatea rezultatelor obținute, astfel înregistrarea și interceptarea convorbirilor telefonice pe numărul de telefon care aparține inculpatului *xxxxx*, conform încheierii judecătorului de instrucție din cadrul judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 01.12.2014, aceste interceptări urmau a fi legalizate în termen de 24 ore după finisare, iar organul de urmărire penală fără a legaliza aceste măsuri speciale de investigație după cum prevede norma legală, solicită prelungirea lor la aceeași instanță la 30.12.2014, ca urma a acestor încălcări care au fost admise de organul de urmărire penală instanța de judecată urma să respingă admiterea acestor probe, însă este de nedumerit cum a admis probele date, fiind afectate de nulitate absolută, astfel că consideră că această măsură specială de investigație este contrară prevederilor art. 132² alin. (7) și art. 132⁹ Cod de procedură penală, deoarece deși legiuitorul a fixat un termen de 48 de ore de la finisarea perioadei de autorizare a interceptării și înregistrării, procurorul prezintă judecătorului de instrucție procesul-verbal și suportul în original pe care au fost înregistrate comunicările. Judecătorul de instrucție se expune printr-o încheiere asupra respectării cerințelor legale la interceptarea și înregistrarea comunicărilor de către organul de urmărire penală însă nu a fost respectat termenul dat și instanța le-a admis, fără a aduce careva argumente juridice, în acest sens admitând o probă care este generată de nulitate absolută. Astfel instanța de fond nu a verificat legalitatea acestor probe, deoarece potrivit materialelor cauzei penale probele au fost dobândite cu încălcarea normelor legale, fiind lovite de nulitate și este de neînțeles poziția instanței de judecată în îndeplinirea justiției cât și a calității actului de justiție, condamnând ilegal o persoană care nu este vinovată în comiterea infracțiunii, astfel instanța contribuind direct la condamnarea persoanelor care nu se fac vinovate și inspiră un sentiment de insecuritate față de întreaga societate;

- instanța unilateral a respins argumentele apărării care au fost invocate anume ce ține de declarațiile lui Mazur Anatolie din sentința nominalizată supra, unde s-a constatat cu certitudine legalitatea acțiunilor

inculpatului în ce privește intervenția în convingerea instanței de judecată prin metode legale prevăzute de legislația procesual penală. Astfel, instanța a preluat unele fraze dintr-o altă sentință care îi sunt favorabile ei fără a da o apreciere juridico-legală pe ansamblu acestora în corespundere cu prevederile legale, deci instanța direct acționând contrar prevederilor art. 6 din CEDO, ca consecință încălcând drepturile și interesele inculpatului, și menționează că declarațiile dintr-o altă sentință a unei persoane fără a fi audiat în fața instanței și a da posibilitate apărării sau inculpatului personal de a da întrebări lui Mazur Anatolie nu puteau fi puse la baza sentinței date, încălcând în mod flagrant art.art.8 și 10 Cod penal cât și prevederile art. 6 din CEDO;

- instanța de la început a avut o idee preconcepută asupra vinovăției sale, dorind să adopte o sentință de condamnare în privința lui fără a avea probe pertinente și concludente, s-a bazat pe presupunerile acuzatorului de stat și pe metode de interpretări extensive a unor circumstanțe care nu au avut loc în realitate, ca de exemplu cum instanța s-a putut pronunța asupra declarațiilor lui Mazur Anatolie că la urmărirea penală a recunoscut vinovăția, însă în instanța de judecată a negat acuzarea adusă fapt care indică asupra neconștientizării de către inculpat a pericolului social al faptelor săvârșite, unde se vede și care este poziția pârținitoare față de acuzare;

- instanța de judecată făcând interpretări extensive, dubioase și pe alocuri abuzive care o depășesc nu a luat în considerație că contractul de asistență juridică este un contract care se încheie între două părți în mod benevol, însă părțile sau una dintre părți pot conveni să nu încheie un astfel de contract la voința sa. Astfel, este necesar de verificat faptul dacă inculpatul a întreprins careva acțiuni de reprezentare în instanță, însă inculpatul nu a eliberat un careva mandat instanței fără a avea un contract de asistență juridică și nici nu l-a reprezentat pe Mazur Anatolie sau fiul acestuia. Contrar circumstanțelor de fapt și de drept, instanța a statuat asupra faptului că inculpatul nu a încheiat un contract de asistență juridică, însă conform materialelor cauzei penale unica acțiune a fost ca a solicitat informație de la Mazur Anatolie pe circumstanțele de drept, însă ultimul i-a spus să discute cu fostul său apărător care a participat pentru a lua cunoștință de cauză, în asemenea condiții nici vorbă nu poate de prezența componentei de infracțiune prevăzute de art.326 Cod penal, deoarece lipsește cu desăvârșire latura obiectivă a componentei de infracțiuni. Cu atât mai mult, în instanța de judecată nu a fost dovedit nici print-o probă pertinentă sau concludentă că inculpatul a susținut că are careva influență asupra unor persoane cu demnitate publică, nu a dat careva nume, însă inculpatul a dorit să apere drepturile și interesele persoanei date în modul

prevăzută de lege, însă ulterior a renunțat din motive personale și a restituit suma de bani primită pentru asistența juridică;

- argumentele instanței referitor la dubiile ce țin de declarațiile lui Mazur Anatolie, când menționează că ultimul la urmărirea penală a recunoscut vinovăția însă în instanța de judecată a negat-o la fel, nu pot fi reținute ca necombătând declarațiile martorului, se apreciază că este stabilit cu certitudine prezența bănuielii justificate a unui caz de provocare a comiterii infracțiunii din partea angajaților statului, fiind temeiurile justificative de presupunere confirmată a regizării, supravegherii și facilitării de agenții statului, care au condus la comiterea infracțiunii în privința inculpatului Guriev Iurie, cu extensie și scop de a provoca comiterea acesteia și de către inculpat, în privința ultimului fiind inadmisibilă însăși constatarea comiterii în rezultatul provocării, din motivele expuse în debutul aprecierii - lipsa unei învinuiri clare, precise și previzibile, cu efectele indicate a nulității actelor de procedură (măsurilor special de investigație și acuzarea incompletă) și respectiv neadmiterea probelor administrate în baza acestor acte, or chiar și în situația în care ar fost existentă o învinuire clară, precisă și previzibilă, și s-ar fi probat în baza acesteia - pretinderea și primirea prin mijlocitor de bunuri, aceste eventuale acțiuni ar fi rezultat inevitabil în urma acțiunii probate de provocare a agenților statului, în privința ambilor inculpați;

- apărarea a rămas fără explicații reieșind din conținutul sentinței de achitare în ce privește aplicarea pedepsei complementare neprevăzute de legislația penală, în ce privește privarea de dreptul de a activa în calitate de avocat pe un termen de 3 ani în conformitate cu prevederile art.65 alin.(3) Cod penal, deoarece însăși acuzarea invocă că inculpatul nu a activat în calitate de avocat deoarece nu a încheiat contract de asistentă juridică cu Anatolie Mazur, dar pe de altă parte se indică că este privat de dreptul de a practica acest gen de activitate fără nicio explicație. Consideră inculpatul că în mod legal este admisibilă aplicarea acestei norme prevăzute de art. 65 Cod penal în privința subiecților speciali, care au acționat prin infracțiune în legătură cu exercitarea atribuțiilor sale de serviciu, iar în situația dacă nu a semnat contractul de asistență juridică ca să acționeze ca avocat, cel puțin asta și este motivarea instanței la recunoașterea culpabilității sale, instanța în pronunțarea soluției vine cu două poziții contradictorii, acțiune inacceptabilă pentru un proces legal;

- menționează inculpatul că urma să se expună instanța asupra faptului prezentării de către acuzare a tuturor comunicărilor telefonice întreținute de el cu alți clienți, avocați colegi, judecători, procurori, etc., care de fapt nu au nici o tangență cu învinuirea înaintată și susținută de acuzare. Acele discuții prezentate de acuzare ca mijloace de probă ce l-ar caracteriza pe inculpat ca

avocat, nu sunt pertinente învinuirii formulate, dar cu toate acestea acuzarea a insistat la examinarea lor și instanța timp de doi ani a ascultat fără nici-un folos aceste comunicări. În cazul de față fiind tergiversată examinarea cauzei penale în fond din motivul examinării așa numitor „probe” ale acuzării ce l-ar caracteriza pe inculpat dar fără nici-o legătură cu învinuirea formulată. Discuțiile inculpatului ca avocat cu alți clienți care nu constituie obiectul cercetării penale, generează recunoașterea încălcării secretului comunicării dintre avocat și client, acțiune inadmisibilă în cadrul unui proces legal. Asupra acestor abateri din partea acuzării instanța nu s-a expus, deși apărarea a invocat acest argument, fapt ce determină de a considera că instanța din start a avut o poziție subiectivă de acuzare fără a ține cont de drepturile și libertățile omului și nu în ultimo plan de dreptul la apărare;

- nu a fost clară poziția instanței de fond în ce privește reluarea cercetării judecătorești după încheierea susținerilor verbale și retragerea în camera de deliberare. După reluarea cercetării judecătorești în poziția apărării, acțiune ilegală, instanța de fond a pus iarăși în discuție din propria inițiativă întrebarea privind pornirea sau nepornirea urmăririi penale pe faptul expus în actul de învinuire, și în acest mod ilegal, apărarea consideră că instanța a obligat contra voinței acuzării ca încă o dată și mai detaliat să-și expună poziția chiar în formă scrisă asupra celor invocate de apărare vis-a-vis de ilegalitatea punerii sub acuzare din motivul lipsei pornirii unui proces penal pe faptul indicat în învinuirea formulată. Instanța dacă avea o poziție unitară și imparțială urma să se limiteze la argumentele acuzării formulate în dezbaterile judiciare ale acuzării, dar nu în mod prioritar să-i dea posibilitate acuzării, chiar și cu prețul încălcării procedurii penale de a-și argumenta poziția sa ce ar combate argumentele apărării. În acest sens, se constată o încălcare a dreptului apărării la un proces echitabil cu respectarea principiilor de contradictorialitate și egalitatea armelor.

3.3. În motivarea apelului avocatul a indicat că:

- din circumstanțele de drept și de fapt care au fost expuse de către instanța în sentința de condamnare se atestă o situație defavorabilă ce ține de imparțialitatea acesteia, ca rezultat aducând grave încălcări drepturilor și intereselor părții apărării prin faptul că a admis toate probele acuzării, fără a le da o apreciere corectă și legală asupra modului de dobândire de către organul de urmărire penală care fiind administrate la etapa urmăririi penale cu mare încălcări de procedură și contrar art. 26 Cod de procedură penală, consideră avocatul că în cazul dat instanța a încălcat prevederile normelor procesual penale prin faptul că a emis o sentință de condamnare în baza probelor prezentate de acuzator, care au fost dobândite în cadrul urmăririi penale cu grave încălcări care au generat nulitatea acestora, în acest sens fiind prezentate argumente plauzibile în fața instanței de către apărător, însă

instanța s-a străduit să respingă toate argumentele apărării, în acest sens asumându-și rolul de acuzare, respingând toate solicitările aduse prin argumente generale și abstracte în esența fiind lipsite de argumente juridice;

- poziția ilegală, neobiectivă și acuzatorială a instanței de fond se confirmă și prin utilizarea în confirmarea poziției sale de stabilire a vinovăției a inculpatului Guriev Iurie a unor acte de procedură, adică ordonanțele organului de urmărire penală în calitate de probe și anume (pagina 4 și 5 a sentinței): ordonanța privind începerea urmăririi penale din 10.11.2014 (f.d. 1, vol. 1); ordonanța privind începerea urmăririi penale din 28.11.2014 (f.d.2,vol.1); ordonanța privind conexarea cauzelor penale din 01.12.2014 (f.d.3,vol.1); ordonanța privind disjungare cauzei penale din 21.04.2015 (f.d.18,vol.1); ordonanța privind recunoașterea și anexare corpurilor delictive din 10.02.2015 (f.d.35 volumul 1); ordonanța privind recunoașterea și anexare corpurilor delictive din 10.02.2015 (f.d.80 volumul 1); ordonanța privind recunoașterea și anexare corpurilor delictive din 19.03.2015 (f.d.103-104 volumul 1); ordonanța privind recunoașterea și anexare corpurilor delictive din 26.03.2015 (f.d.143 volumul 1), astfel instanța a admis în calitate de probe niște ordonanțe ale organului de urmărire penală, care în conformitate cu prevederile codului de procedura penală nu pot fi considerate ca probe. Actele date nu fac parte din categoria probelor, dar sunt acte de procedură care sunt necesar a fi oformate în vederea respectării procedurii legale, ori în conformitate cu prevederile art. 93 Cod de procedură penală ;

- invocă avocatul că aceste încălcări de fapt sunt nu altceva, decât copierea tuturor argumentelor acuzatorului de stat invocate în susținerile sale verbale, fapt ce denotă că instanța judiciară nu și-a onorat obligațiunea de judecare a cauzei, consfințită în Constituția Republicii Moldova și în legislația organică, dar s-a condus de rechizitoriul întocmit de procuror fără a intra în esența procesului penal;

- la fel ca o gravă încălcare a procedurii penale apărarea invocă faptul că instanța în numerotarea mijloacelor de probe prezentate de partea acuzării în confirmarea vinovăției nu indică sentința de condamnare a lui Anatol Mazur, dar la contra argumentarea poziției apărării utilizează faptele constatate anume prin această sentință și în așa mod instanța de fond utilizează în calitate de probe (sentința judecătorei Soroca de condamnare a lui Mazur A.) care nu a fost utilizată de acuzare ca mijloc de probă, prezentând-o doar pentru informare;

- ilegalitatea soluției adoptate de instanță, în opinia avocatului se dictează și prin faptul că însăși instanța de fond recunoaște depășirea atribuțiilor sale la judecarea cauzei, invocând că instanța a administrat materialele cauzei penale (ultimul aliniat din pagina 7 al sentinței);

- mai argumentează apelantul și prin faptul că administrarea probelor, reieșind din conținutul prevederilor art. art. 99, 100 Cod de procedură penală, presupune două acțiuni - strângerea și verificarea probelor, atribuții ce țin de competența acuzării și apărării, și doar în situația imposibilității acumulării acestor probe în mod direct de către una din aceste părți se solicită prin cerere sau demers intervenția instanței judiciare la acumularea acestora prin procedeele probatorii prevăzute de Codul de procedură penală, însă în cazul de față instanța judiciară are capacitatea doar de verificare a legalității administrării acestor probe, precum și aprecierea acestora, dar nicidecum administrarea nemijlocită a probelor în favoarea sau defavoarea inculpatului. Prin admisibilitatea probelor și aprecierea acestora de către magistrat și se înfăptuiește actul de justiție, pe când prin administrarea probelor se învinuiește și se apără persoana. În caz de implicare a instanței judiciare din oficiu la administrarea probelor survine temeuri de a considera că instanța este părtinitoare și inechitabilă. Conform încadrării juridice atribuite de instanța de fond inculpatului Guriev Iurie apărarea constată iarăși doar o copie a actului de acuzare fără a se expune asupra argumentelor ilegale invocate de apărare pe tot parcursul judecării cauzei penale în fond. Astfel, instanța de fond califică acțiunile inculpatului Guriev Iurie ca și acuzatorul de stat la etapa urmăririi penale și la modificarea învinuirii în instanța de fond, cu mari incorectitudini fără a clarifica în mod legal totalitatea elementelor laturii obiective și subiective ale componenței de infracțiune incriminată. Instanța de fond califică acțiunile lui Guriev Iurie în baza sentinței de condamnare în felul următor: art.art.30, 326 alin.(2) lit. c) Cod penal;

- asupra acestei încadrări juridice abstracte, neclare și evazive în calitate de apărător și-a expus poziția în susținerile verbale, însă instanța de fond nu și-a motivat respingerea acestor argumente ale apărării, trecând cu tăcere asupra tuturor acestor argumente, instanța nu și-a onorat sarcina stabilită în art. 394 Cod de procedură penală;

- cu privire la acuzațiile care se conțin în rechizitoriu și în ordonanța de modificare a învinuirii înaintată în instanța judiciară la 17.03.2017, copiate la fel cu grave încălcări în sentința de condamnare, apărarea constată că actul de învinuire a fost întocmit contrar prevederilor art. 296 Cod de procedură penală, învinuirea fiind abstractă și chiar contradictorie, la fel ca și actul de condamnare a inculpatului, ceea ce contravine art. 6 CEDO și implică nulitatea rechizitoriului conform art. 251 alin. (2) Cod de procedură penală, cu pronunțarea unei decizii de achitare a inculpatului;

- doar în încadrarea juridică atribuită de instanța judiciară apărarea constată trei dubii neînlăturate, și anume: „pentru sine sau pentru o altă persoană”, astfel, nu este clar reieșind din conținutul acuzării formulate

pentru cine inculpatul Guriev Iurie a primit suma de 6000 Euro, pentru sine sau pentru persoanele cu demnitate publică (judecători ai Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți) precum că asupra căror inculpatul Guriev Iurie urma să acționeze cu influență în vederea aplicării unei pedepse condiționate conform art. 90 Cod penal, față de Victor Mazur, aplicarea sintagmei „sau”, demonstrează incertitudinea în poziția acuzării, lipsa de careva probe ce ar confirma o poziție sau alta, lăsând la discreția instanței să-și aleagă desinestătător reieșind din probele acceptate elementul potrivit al laturii obiective al acestei componente. Sarcina învinuirii îi aparține procurorului și nicidecum nu poate fi transmisă pe umerii instanței judiciare, care are sarcina de constatare a vinovăției reieșind din învinuirea formulată și demonstrată de procuror. În cazul din speță se constată că acuzarea nu a adus nici o probă ce ar confirma pentru cine inculpatul Guriev Iurie a primit acei 6000 Euro. În dependență de cui și cât erau destinați banii primiți depinde și încadrarea juridică al acțiunilor inculpatului. Astfel, reieșind din conținutul p.16 al Hotărârii Explicative al CSJ „cu privire la aplicarea legislației referitoare la răspunderea penală pentru infracțiunile de corupție” nr. 11 din 22.12.2014 se stabilește că „Destinatarul remunerației ilicite poate fi: traficantul de influență ori un terț (o persoană apropiată traficantului de influență sau o persoană care îi va fi utilă în viitor traficantului de influență, oferindu-i anumite contraprestații);

-„de către o persoană care are influență sau care susține că are influență”, nici aici instanța nu a înlăturat dubiile sale. Reieșind din dispoziția alin. (1) art.326 Cod penal, influența făptuitorului asupra factorului de decizie poate fi reală (în ipoteza în care persoana „are influență”) sau ipotetică (în ipoteza în care persoana „susține că are influență,,). Astfel, instanțele trebuie să delimiteze infracțiunea de trafic de influență, de alte infracțiuni cum sunt excrocheria, instigare la corupere activă, etc;

- apărarea pe tot parcursul procesului penal a invocat lipsa elementelor infracțiunii incriminate în acțiunile inculpatului, în special lipsa elementelor laturii obiective, necătând la aceste argumente ale apărării, instanța superficial și neconvingător respinge aceste argumente. Astfel, în cazul din speță, lipsește latura obiectivă a infracțiunii a traficului de influență, așa după cum a fost dezvăluită în doctrina de specialitate. Primul element al laturii obiective, care a fost reflectat în actul de învinuire - pretinderea, ar fi avut loc la data de 28.11.2014. Cu toate acestea în actul de învinuire nu este reflectat concret acest timp, deoarece data de 28.11.2014 ca și restul zilelor are 24 ore, acuzarea are obligațiunea să indice concret ora exactă când a avut loc această presupusă pretindere, pe când în actul de învinuire se limitează doar la zi, fără a fi concretizată ora. Vis-a-vis de acest argument al apărării

invocat în susținerile verbale ale apărării, instanța de fond prin sentința (pagina 1 aliniatul 1 al părții descriptive a sentinței) la fel ca și în actul de acuzare în descrierea faptei presupusă criminală indică doar data de 28.11.2014 fără concretizarea orei concrete, iar ulterior prin combaterea argumentelor apărării (ultimul aliniat din pagina 12 al sentinței) se indică deja că instanța a constatat, că faptul pretinderii a avut loc între orele 13.00-13.05 minute;

- instanța de fond fără a fi sesizată de acuzare prin actul de învinuire în ce privește ora comiterii faptei de pretindere, ca element al laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art.326 Cod penal, desinestătător a căutat argumente și motivare (care de fapt nu pot fi credibile din motivul lipsei bazei probatorii) ce ar combate poziția apărării, sarcina care de jure îi aparține doar părții acuzării, ca parte contradictorie în cadrul procesului penal și combate în mod abuziv argumentele apărării. Prin aceste acțiuni ale instanței se confirmă poziția preconcepută al instanței față de acuzare. Prezența în speță a acestei modalități de realizare a laturii obiective, instanța de judecată le confirmă doar prin declarațiile lui Mazur Anatolie, fiind audiat la urmărirea penală în calitate de bănuit la data de 29.01.2014, bănuitul Mazur Anatolie, a relatat : „în cadrul primei discuții despre careva sume de bani nu a fost vorba...” „La următoarea discuție ....Iurie Ivanovici a răspuns că se poate hotărî însă va fi scump, spunându-i ca va fi nevoie de 6000 Euro...”. Această poziție a acuzării fiind doar reflectată în declarațiile lui Mazur Anatolie în calitate de bănuit, însă din motivul neprezentării declarațiilor acestuia din partea acuzării în ordinea prevăzută de legislația procesual-penală în calitate de probă, prin încheierea instanței s-a respins demersul procurorului de a-l audia deja în calitate de martor în această cauză penală;

- de către instanța judiciară s-a purces la o altă metodă de a motiva actul de condamnare, prin analiza sentinței de condamnare a lui Mazur Anatolie, menținută prin Decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți și prin Decizia Colegiului penal al CSJ. Conform acestei sentințe, într-adevăr se constată că Mazur Anatolie a comis infracțiunea de trafic de influență prin cumpărarea serviciului de trafic. Însă intențiile criminale ale cumpărătorului de trafic de influență nu pot fi incriminate și persoanei cărei i s-a adresat acesta. Însă, dacă e să se facă referință la declarațiile lui Mazur Anatolie din această sentință, atunci se constată cu certitudine legalitatea acțiunilor lui Guriev Iurie în ce privește intervenția în convingerea instanței de judecată prin metodele legale prevăzute de legislația procesual-penală. Cu toate acestea instanța purcede la combaterea argumentelor apărării cu pasaje transcrise din sentința de condamnare a lui Mazur Anatolie, fără a lua în considerație faptul că această sentința de către acuzare a fost prezentată doar

ca o informație dar nu în calitate de probă în prezenta cauză penală;

- instanța unilateral a respins argumentele apărării care au fost invocate anume ce ține de declarațiile lui Mazur Anatolie din sentința nominalizată supra, unde s-a constatat cu certitudine legalitatea acțiunilor inculpatului în ce privește intervenția în convingerea instanței de judecată prin metode legale prevăzute de legislația procesual penală;

- instanța a preluat și extras în mod ilegal unele fraze dintr-o altă sentință care îi sunt favorabile ei în scopul confirmării abuzive a actului de acuzare, fără a da o apreciere juridico-legală per ansamblu, acțiune ilegală din motivul acționării contrar prevederilor art. 6 din CEDO și ca consecință încălcând drepturile și interesele apărării. Concomitent menționează faptul că declarațiile dintr-o altă sentință a unei persoane fără a fi audiată în fața instanței și a da posibilitate apărării de a formula întrebări lui Mazur Anatolie nu puteau fi puse la baza sentinței date, încălcând în mod flagrant prevederile art. 6 din CEDO;

- cu referire la practica CtEDO apărarea indică următoarea hotărâre care a confirma corectitudinea poziției apărării și abuzul instanței în ce privește condamnarea lui Guriev Iurie în exclusivitate pe baza declarațiilor unui coautor depuse în afară acestui proces și doar la o anumită etapă, adică la etapa audierii în calitate de bănuit. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărât că, condamnarea în baza declarațiilor unui coacuzat, fără posibilitatea interogării acestuia, este o încălcare. Concluzia a fost formulată în cauza Kuchta v. Polonia. Dosarul a ajuns în fața maltei Curți, după ce în 2006 mai multe persoane, inclusiv reclamantul, au fost condamnate penal pentru că au cumpărat, în mod fraudulos, telefoane mobile la tarife preferențiale. Vinovăția lor a fost stabilită în special în baza declarațiilor acuzatului principal, P.N., agent comercial în domeniul telefoniei, care a declarat în fața poliției că a organizat fraudă de o manieră similară pentru toți coacuzatii. Acesta a menționat că toți erau conștienți de neregulile din contractele lor. Lui P.N i s-a permis, la cerere, să nu compare la proces. In consecință, declarațiile sale au fost citite, pur și simplu, celor prezenți, fără ca ceilalți acuzați să-l poată interoga. Curtea a considerat că acest caz este diferit de cauza Riahi v. Belgia unde martorul absent a fost audiat întâi de către poliție, iar apoi de către judecătorul de instrucție. Aici, coacuzatul absent a fost audiat doar de către anchetatori și niciodată de către un procuror sau un judecător. Tribunalele naționale au considerat că interogarea autorului declarațiilor în discuție la proces nu fusese indispensabilă pentru stabilirea adevărului. Este adevărat că el avea statutul de acuzat și că a făcut uz de drepturile sale garantate de codul de procedură penală. Chiar și presupunând că a fost citat la proces, el își putea exercita la fel de bine dreptul la tăcere. În aceste circumstanțe, prezența sa la proces nu

ar fi garantat posibilitatea de obținere a unor informații suplimentare de la acesta. Totuși, nu au fost dezvăluite motivele tribunalelor interne, nici dacă declarațiile în discuție au fost considerate determinante, nici dacă tribunalele au examinat în profunzime problema consecințelor absenței lui P.N., pentru stabilirea adevărului, și pe cea a garanțiilor adecvate, pentru contrabalansarea inconvenientelor pentru apărarea reclamantului. Astfel, tribunalele au menționat că s-au bazat pe ansamblul probelor dosarului, ca întreg. Totuși, în viziunea Curții, nu poate fi negat faptul că declarațiile lui P.N. au jucat un rol determinant pentru condamnarea reclamantului. Demonstrarea realității infracțiunii imputate reclamantului și a gradului de vinovăție a sa, impunea ca judecătorii să stabilească existența intenției lui criminale și a conștientizării caracterului ilicit al presupuselor fapte, însă, declarațiile date de ceilalți coacuzăți, cu privire la acest aspect, nu erau univoce. Nu era clar dacă toți acuzații au acționat în mod conștient și cu aceeași intenție criminală. Singurul martor ocular al presupuselor fapte, P.N., era cel care putea elucida aceste controverse. Nici-un alt element de probă, reținut de tribunalele naționale, nu putea rezolva mai bine problema intenției criminale a reclamantului, ele sprijineau doar declarațiile în discuție. Cât privește existența de garanții procedurale compensatorii, nici judecătorii, nici reclamantul nu l-au putut studia pe P.N. în timpul interogării sale, în vederea aprecierii credibilității lui. În mod evident, tribunalele i-au apreciat credibilitatea în lumina altor probe disponibile. Totuși, nimic din actele dosarului nu stabilește faptul că i-a fost acordată o importanță mai redusă din cauza imposibilității desfășurării unui contra-interogatoriu, sau din cauza faptului că nu l-au văzut ori nu l-au audiat. Însă, oricât de riguroasă ar fi, examinarea efectuată de către un judecător de fond constituie un instrument de control imperfect al credibilității unei declarații, în măsura în care nu permite să se dispună de elementele care apar într-o confruntare din cadrul unei ședințe publice, între acuzat și acuzatorul său. Cu privire la faptul că dispozițiile relevante ale codului de procedură penală îi acordau lui P.N. drepturi speciale, inclusiv dreptul de a refuza să dea declarații sau să răspundă la anumite întrebări fără vre-o explicație, această circumstanță este importantă cu siguranță pentru aprecierea caracterului echitabil general al procedurii, însă nu este decisivă. În opinia Curții, posibilitatea de contestare a declarației în discuție prin furnizarea de probe sau prin citarea de martori nu era aptă să compenseze faptul că reclamantului nu i s-a oferit la nici-o etapă a procedurilor posibilitatea de a testa sinceritatea și credibilitatea martorului prin intermediul unui contra-interogatoriu. Faptul că reclamantul nu a prezentat o cerere în acest sens în timpul procesului din primă instanță nu a afectat constatarea, pentru că, la această etapă, el nu era asistat de niciun profesionist. Pe scurt, reclamantul

nu a avut posibilitatea suficientă și adecvată de a contesta declarațiile care constituiau proba decisivă pentru condamnarea sa. Curtea a decis că acesta trebuie să primească 2000 de Euro pentru prejudiciul moral suferit;

- instanța de fond deși a fost sesizată de apărare privind ilegalitatea utilizării de către acuzare a unor probe (declarațiile martorului A. Mazur) în confirmarea actului de învinuire, instanța iarăși prin încălcarea vădită a dreptului părții apărării la administrarea probatoriului, adică contrar prevederilor art. art. 99, 100, 384 alin. (4) Cod de procedură penală î-și întemeiază sentința de condamnare prin probe necercetate în instanță. Ba mai mult ca atât, instanța de fond extrage din sentința de condamnare a lui A. Mazur doar concluziile favorabile acuzării;

- instanța de fond a avut o idee preconcepută asupra vinovăției inculpatului chiar de la bun început a examinării cauzei penale în privința lui Guriev Iurie, când apărarea a solicitat excluderea în ședința preliminară a înregistrărilor audio a comunicărilor telefonice întreținute între inculpatul Guriev Iurie și alte persoane care nu are nimica comun cu acuzarea formulată în prezenta cauză penală, probe impertinente acuzării, și totuși instanța le-a admis aceste interceptări ale comunicărilor fără a ține cont de poziția apărării. Instanța de fond, dorind să adopte o sentință de condamnare în privința acestuia fără a avea probe pertinente și concludente, s-a bazat pe presupunerile acuzării și pe metode de interpretări extensive a unor circumstanțe care nu au avut loc în realitate, ca de exemplu cum instanța s-a putut pronunța asupra declarațiilor lui Mazur Anatolie că la urmărirea penală a recunoscut vinovăția, însă în instanța de judecată a negat acuzarea adusă, prin această expunere din sentință și se constată poziția părtinitoare față de acuzare;

- în cazul din speță Mazur Anatolie s-a adresat la Guriev Iurie ca la avocat, care urma să execute acțiuni ce ținea nemijlocit de atribuțiile lui de serviciu, care este cu o experiență mai mare și propus de fiul inculpatului. În vederea aplicării răspunderii conform art. 326 Cod penal, banii preînși, acceptați sau primiți de către făptuitor trebuie să fie necuveniți, iar în cazul dat, la insistența inculpatului Guriev Iurie urma a fi încheiat contractual de asistența juridică în vederea apărării inculpatului Victor Mazur în cauza penală ce se examina în ordine de apel în Colegiul Penal al Curții de Apel Bălți, și respectiv suma de 6000 Euro erau destinați ca un onorariu legal în cazul semnării contractului și doar refuzul semnării contractului din partea lui Mazur Anatolie nu i-a permis intrarea lui Guriev Iurie în dosarul penal în calitate de avocat și respectiv a fost obligat de a restitui această sumă de bani. Dar luând în considerație faptul că Mazur Anatolie s-a adresat la avocat pentru prestarea serviciilor juridice, a transmis onorariu, destinat nemijlocit avocatului, care nu este factorul de decizie - fapta incriminată lui

Guriev Iurie nu poate fi calificată drept trafic de influență, deoarece a primit onorariu ca avocat pentru a executa acțiuni ce țin de atribuțiile de serviciu ca apărător în procesul penal prin exercitarea apărării, prezentarea probelor, materialelor caracterizante, pleadorie, etc;

- reieșind din cumulul materialelor cauzei penale și probelor administrate în prezentul proces, se constată cu certitudine că de mai multe ori în comunicarea dintre Mazur Anatolie și inculpatul Guriev Iurie, ultimul i-a cerut să se prezinte la biroul acestuia pentru a încheia contractul de asistență juridică în vederea prestării serviciilor de avocat în interesele fiului Victor Mazur. Doar refuzul neîntemeiat a lui Mazur Anatolie de a se prezenta la oficiul avocatului Guriev Iurie pentru a încheia contractul de asistență juridică, motivând că nu cunoaște bine drumul, nu știe orașul Dondușeni, este prea departe, nu are transport, este iarnă și e ghețuș pe traseu, etc., nu i-a acordat posibilitatea de a interveni în procesul penal în Curtea de Apel Bălți și de a-și desfășura activitatea de avocat, apărând drepturile și interesele lui Mazur Victor, în cauza penală în care acesta a fost condamnat pentru tâlhărie. În situația dacă se încheia un contract de asistență juridică dintre client și avocat, la care acesta din urmă de fiecare dată insistă, inculpatul Guriev Iurie urma să-și desfășoare activitatea sa legală, în limitele codului de procedură penală și a Legii cu privire la avocatură în vederea influențării Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți, prin prezentarea probelor, pledoarie, cu trimiterea la Codul penal în redacția până la modificări, prin care se permitea aplicarea unei pedepse condiționate. Nu în zadar, în perioada negocierii dintre A. Mazur și avocatul Guriev Iurie, ultimul i-a solicitat lui A. Mazur acumularea documentelor ce-l caracterizează pe Victor Mazur, recuperarea prejudiciului cauzat prin infracțiunea de tâlhărie, cooperarea cu partea vătămată în vederea iertării acestora, comunicarea cu avocatul ce a participat în prima instanță în vederea studierii materialelor cauzei penale, prezentarea tuturor materialelor din dosarul penal, fapt ce se confirmă prin descifrările comunicărilor telefonice dintre acestea doi precum și dintre Victor Mazur și Mazur Anatolie. Deja prin aceste acțiuni ale inculpatului Guriev Iurie se constată tendința de activitate a sa în calitate de avocat pe cale legală și influențarea judecătorilor prin prezentarea probelor suplimentare, referința în susținerile verbale la legea penală care permite aplicarea unei pedepse condiționate. Însă această influență nu a avut loc din motivul nesemnării contractului de asistență juridică dintre Mazur Anatolie pe de o parte în interesele fiului său Mazur Victor și avocatul Guriev Iurie pe de altă parte;

- examinând condițiile pentru existența elementului material al laturii obiective a infracțiunii, apărarea constată că nu exista o acțiune de traficare a influenței comise de către inculpatul Guriev Iurie în sensul creării

aparenței că are influență asupra unui funcționar determinat care să îndeplinească efectuarea actului de justiție cu aplicarea unei pedepse favorabile lui Mazur Anatolie și Victor, și deopotrivă să promită lui Mazur Anatolie că îi va determina pe acei judecători din Curtea de Apel Bălți să-i creeze o situație favorabilă de aplicare a unei pedepse condiționate cu eliberarea lui Mazur Victor de sub arest;

- realizarea acestei din urmă condiții (de a promite influența asupra judecătorilor) presupune asumarea din partea făptuitorului a obligației, a angajamentului de a-l determina pe judecător să adopte conduita ce formează obiectul traficării de influență. În aceste condiții se poate susține că, în lipsa promisiunii făptuitorului că îi va determina pe judecători să aibă conduita solicitată de cumpărătorul de influență, fapta de a pretinde, primi ori accepta promisiunea de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui judecător în vederea determinării acestuia să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, nu constituie infracțiunea de trafic de influență;

- lipsa unei clarități în sentința de condamnare în ce privește descrierea a tuturor elementelor obligatorii ale laturii obiective și subiective al infracțiunii incriminate în coraport cu acțiunile inculpatului Guriev Iurie, neînlăturarea divergențelor din sentința de condamnare nu poate constitui o bază legală de condamnare;

- însăși din conținutul legii procesual-penale reiese obligațiunea instanței de a justifica prin probe concrete anumite circumstanțe obligatorii pentru această componentă de infracțiune, în caz contrar dacă nu se stipulează în sentință și nu se confirmă poziția prin probe reiese că condamnarea este ilegală. Astfel, instanța de fond în sentință nu a indicat următoarele circumstanțe importante, în special: metoda de influență a inculpatului Guriev Iurie în interesul a căror persoane acesta urmă să intervină, cui urma să fie destinați cei 6000 Euro, pentru sine sau pentru judecători, asupra câte persoane urmă să intervină pentru rezolvarea aplicării pedepsei condiționate, etc. Totalitatea acestor grave lacune în actul de condamnare, ne impune de a recunoaște ca fiind una ilegală și abuzivă, contradictorie și contrară prevederilor legale;

- pentru pretinsele infracțiuni, care ar fi fost comise după pornirea urmăririi penale în privința lui Alexandru Lisnic și Mazur Anatolie, în mod obligatoriu, conform dispozițiilor art. 274 coroborat art. 7, art. 28 Cod de procedură penală, se impunea emiterea unei ordonanțe privind pornirea urmăririi penale deja pe fapta presupusă criminală ulterior imputată lui

Guriev Iurie. În context, încălcând prevederile legale enunțate, ignorând practica uniformă și jurisprudența națională, inclusiv cea a Curții Constituționale, neglijând principiul securității juridice, instanța de judecată ilegal la condamnat pe Guriev Iurie, pe caz nefiind emisă o ordonanță privind pornirea urmăririi penale în rem sau în personam;

- conform art. art.94, 95 Cod de procedură penală, lipsa pornirii unei cauze penale pe faptul infracțiunii care a fost pus sub învinuire Guriev Iurie, generează recunoașterea ca fiind ilegale toate măsurile speciale de investigație și a celor de urmărire penală efectuate nemijlocit în privința lui Guriev Iurie, deoarece vin în contradicție cu normele procesual-penale, care admit efectuarea acestora doar în cadrul unui proces legal și oficial;

- conform art. 7 Cod de procedură penală, modul în care s-a procedat, denotă că autoritățile statului au emis soluția privind reținerea, recunoașterea în calitate de bănuț și ulterior în calitate de învinuit cu condamnarea inculpatului Guriev Iurie fără pornirea urmăririi penale atât prin derogare de la legislația națională cât și prin încălcarea principiilor stabilite prin jurisprudența CEDO (a se vedea § 35 din Hotărârea în cauza Sandu c. Moldovei). Prin prisma jurisprudenței CEDO, în cauza Ștefan vs. România din 26.04.2010, s-a invocat că „statul este cel care trebuie să-și asume erorile comise de Parchet sau de o instanță de judecată și că acele erori nu trebuie reparate în detrimentul persoanei vizate în procedura în cauză. În cauza dată, CEDO a reținut faptul că instanța de apel a considerat că procurorul are obligația de a rectifica erorile comise cu privire la competența urmăririi penale înainte de a sesiza instanța de judecată, ceea ce nu s-a întâmplat în speță”;

- în cazul din speță, procurorul nu a întreprins careva măsuri pentru a înlătura divergențele din acuzare apărute, ba dimpotrivă, în mod tacit acțiunile ilegale au continuat în aceeași manieră, iar instanța de fond fără a avea o replică cât de cât argumentată din partea acuzării la cele invocate de apărare, îi dă prioritate acuzării fără a motiva soluția adoptată. Lipsa acestor măsuri generează nulitatea actelor procedurale dar și a probelor, atât în conformitate cu normele procesual penale cât și din prisma jurisprudenței CEDO. La finele urmăririi penale după studierea materialelor cauzei penale, apărarea în baza unei cereri motivate de fapt și de drept a solicitat excluderea mijloacelor de probă dobândite prin încălcarea legislației, acordarea posibilității luării de cunoștința cu corpurile delictive, precum și cu conținutul înregistrărilor audio anexate la materialele cauzei penale. Necătând la această solicitare legală și întemeiată, acuzarea a dat un răspuns formal prin care s-a refuzat cerințelor apărării;

- din probele administrate de acuzare, pe lângă faptul că acestea au fost administrate cu încălcarea flagrantă a normelor ce reglementează începerea

și desfășurarea urmăririi penale în cadrul legal, se constată că acestea au fost dobândite cu încălcări flagrante a legii procesual penale dar și a CEDO, după care în mod abuziv procurorul le-a apreciat drept pertinente, punându-le la baza învinuirii, iar ulterior instanța de fond la baza condamnării, deoarece după pornirea urmăririi penale conform semnelor componenței de infracțiune prevăzută de art.326 alin. (3) lit. a) Cod penal, pe faptele ulterior imputate atât lui Lisnic Alexei cât și Mazur Anatolie, organul de urmărire penală a pus în aplicare mai multe măsuri speciale de investigații îndreptate nemijlocit în privința lui Guriev Iurie. Procurorul a dispus efectuarea documentării cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, utilizând aparate tehnice de înregistrare, interceptarea și înregistrarea comunicărilor telefonice, urmărirea vizuală, etc. pe un termen de 30 de zile, măsura autorizată prin încheierea judecătorului de instrucție, care ulterior fiind prelungite, însă toate măsurile speciale de investigații în privința inculpatului Guriev Iurie au fost puse în aplicare fără ca să fie dispusă începerea urmăririi penale în privința acestuia;

- probele dobândite prin încălcarea drepturilor fundamentale ale omului și cu încălcarea flagrantă a normelor de procedură penală, nu pot fi admisibile pentru pronunțarea unei sentințe de condamnare a persoanei și urmează a fi excluse din dosar, în cazul dat procesul verbal de ridicare, procesul verbal de examinare, raportul de expertiză a mijloacelor bănești, și însăși mijloacele bănești prezentate de acuzare ca mijloace de probă;

- conform art. 96 alin. (1), pct. 10) Cod de procedură penală, în coroborare cu art. 95 alin. (1) Cod de procedură penală, faptele referitoare la existența elementelor infracțiunii urmează a fi dovedite prin probe pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prezentul cod, însă o dată ce măsurile special de investigații ce au constituit o ingerință în drepturile și libertățile fundamentale ale inculpatului Guriev Iurie au fost efectuate în afara cadrului legal, adică în lipsa unui proces penal pornit în condițiile prevăzute de Codul de procedură penală, aceste acțiuni urmează a fi declarate ca fiind nule, cu excluderea lor din lista de probe. Pe când în cazul din speță se constată că instanța de fond depășind din propria inițiativă argumentele acuzării, care de fapt la acest capitol au lipsit, s-a limitat doar la fraza că apărarea nejustificat a invocat aceste lacune ale procedurii de administrare a probatoriului, ignorând astfel prevederile art. art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 389 Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 martie 2019, apelul declarat de acuzatorul de stat, Procurorul în procuratura Anticorupție, Octavian Iachimovschi, a fost respins ca fiind nefondat, iar apelul declarat de avocatul Ion Vizdoga în interesele inculpatului și de inculpatul Guriev Iurie a fost admis, casată sentința total și pronunță o nouă

hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care procesul penal în privința lui Guriev Iurie în comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 30, 326 alin.(2), lit. c) Cod Penal, a fost încetat în legătură cu existența circumstanțelor care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală.

4.1. În motivarea soluției, instanța de apel a menționat că, în calitate de probe administrate de către organul de urmărire penală în susținerea învinuirii înaintate lui Guriev Iurie de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 30, 326 alin.(2) lit. c) Cod penal, au fost prezentate declarațiile martorului Postolachi Viorel, ordonanța privind începerea urmăririi penale din 10.11.2014; ordonanța privind începerea urmăririi penale din 28.11.2014; ordonanța privind conexarea cauzelor penale din 01.12.2014; ordonanța privind disjungerea cauzei penale din 21.04.2015; procesul-verbal de percheziție din 29.01.2015 efectuată în biroul de serviciu a lui Guriev Iurie; procesul-verbal de examinare din 10.03.2015 prin care au fost examinate mandate de avocat ale învinuitului, precum și registru de evidență a contractelor de asistență juridică; ordonanța privind recunoașterea și anexarea corpurilor delictive din 10.02.2015; procesul-verbal de percheziție din 28.01.2015 efectuat la domiciliul lui Mazur Anatolie; procesul-verbal de examinare din 24.02.2015 prin care a fost ridicat notebook-ul de la Anatolie Mazur; procesul-verbal de examinare din 03.02.2015 prin care a fost examinat caietul ridicat de la Anatolie Mazur în cadrul percheziției, cu seriile și numerele banilor transmiși lui Guriev Iurie; ordonanța privind recunoașterea și anexarea corpurilor delictive din 10.02.2015; procesul-verbal de ridicare din 28.01.2015 prin care au fost ridicați banii primiți de la Guriev Iurie de către Mazur Anatolie; raportul de expertiză nr. xxxxx din 27.02.2015 întocmit de către Direcția Asigurare Operativă a CNA din care rezultă că 32 de bancnote cu nominalul de 50 Euro, 34 bancnote cu nominalul de 100 Euro, 94 bancnote cu nominalul de 200 lei BNM, 12 bancnote cu nominalul de 100 lei BNM, ridicate de la bănuitul Mazur Anatolie la 28.01.2015 corespunde după calitatea și metoda imprimării imaginilor și executării elementelor principale, bancnotelor autentice; ordonanța privind recunoașterea și anexarea corpurilor delictive din 19.03.2015; procesul-verbal de ridicare din 23.03.2015 prin care a fost ridicată informația privind descifrările convorbirilor telefonice efectuate de la numerele de telefon mobil nr. xxxxx și nr. xxxxx utilizate de către Guriev Iurie; procesul-verbal de examinare din 26.03.2015 prin care a fost examinată informația privind descifrările convorbirilor telefonice efectuate de la numerele de telefon mobil nr. xxxxx și nr. xxxxx utilizate de către Guriev Iurie; ordonanța privind recunoașterea și anexarea corpurilor delictive din 26.03.2015; procesul-verbal privind consemnarea măsurii speciale de investigații interceptarea și înregistrarea

comunicărilor telefonice din 30.01.2015; procesul-verbal cu privire la inițierea măsurii speciale de investigații documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice în privința lui Guriev Iurie din 02.03.2015; procesul-verbal cu privire la inițierea măsurii speciale de investigații urmărirea vizuală în privința lui Guriev Iurie din 02.03.2015; stenograma convorbirilor telefonice efectuate prin intermediul postului mobil xxxxx; procesul-verbal cu privire la consemnarea măsurii speciale de investigații interceptarea și înregistrarea comunicărilor și imaginilor din 12.12.2014 și stenograma convorbirilor telefonice efectuate prin intermediul postului mobil xxxxx utilizat de către Mazur Victor; procesul-verbal cu privire la consemnarea măsurii speciale de investigații interceptarea și înregistrarea comunicărilor și imaginilor din 10.01.2015 și stenograma convorbirilor telefonice efectuate prin intermediul postului mobil xxxxx utilizat de către Mazur Victor; procesul-verbal cu privire la consemnarea măsurii speciale de investigații interceptarea și înregistrarea comunicărilor și imaginilor din 12.12.2014 și stenograma convorbirilor telefonice efectuate prin intermediul postului mobil xxxxx utilizat de către Mazur Anatolie; procesul-verbal cu privire la consemnarea măsurii speciale de investigații interceptarea și înregistrarea comunicărilor și imaginilor din 10.01.2015 și stenograma convorbirilor telefonice efectuate prin intermediul postului mobil xxxxx utilizat de către Mazur Anatolie;

Instanța de apel analizând probele administrate în cursul de urmărire penală și în cadrul cercetării judecătorești în prima instanță, cercetate și verificate în instanța de apel, prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor consideră că în acest caz, actul de condamnare a lui Guriev Iurie pentru comiterea infracțiunii prevăzute de: art. 30, art. 326 alin. (2), lit. c) Cod penal, individualizată prin *„trafic de influență, adică pretinderea, acceptarea și primirea personal de bani pentru sine sau pentru o altă persoană, de către o persoană care are influență sau susține că are o influență supra unor persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-i face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni u fost sau nu săvârșite, faptă comisă cu primirea de bunuri în proporții mari, fracțiune prelungită”*, este unul contradictoriu.

Prin alte cuvinte, așa cum reiese din formularea textuală a învinuirii, precum și faptei care a fost reținută de prima instanță, ca fiind dovedită, în coroborare cu probele administrate, instanța de apel a conchis că învinuirea înaintată inculpatului este ambiguă și neclară, deoarece în rechizitoriu urma să se incrimineze concret acțiunea făptuitorului de traficare a influenței reale și presupuse, urmate de o promisiune adresată cumpărătorului de influență, că demersul său va avea reușita asigurată.

Contrar prevederilor art. art. 281 alin. (2), 296 Cod de procedură penală, partea acuzării, în speța discutată, nu a adus învinuirea în aspectul în care a susținut-o pe parcursul judecării cauzei, și anume, că probele administrate demonstrează vinovăția lui Guriev Iurie de săvârșirea acțiunilor incriminate și anume traficul de influență – pretinderea, acceptarea și primirea personal de bani pentru sine sau pentru altă persoană, de către o persoană care are influență sau susține că are o influență asupra unor persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-i face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, faptă comisă cu primirea de bunuri în proporții mari, infracțiune prelungită. De altfel, procurorul nu a incriminat concret consecințele juridice caracteristice infracțiunii incriminate.

Instanța de apel a reținut că echitatea unei proceduri se apreciază în raport cu ansamblul acesteia. Dispozițiile art.6 § 3 CEDO exprimă necesitatea acordării unei atenții deosebite dreptului de a fi informat despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa, în vederea organizării unei apărări eficiente și rezultative pe cât este de posibil în circumstanțele cauzei și asupra faptei pentru care o persoană este acuzată. Or, rechizitoriul joacă un rol determinant în urmărirea penală, iar importanța acestuia se poate prezenta sub două perspective: pe de o parte acesta include detaliat fapta care urmează a se examina în instanța de judecată, pe de altă parte - persoana care urmează să răspundă pentru această faptă.

Prima instanță nu a stabilit complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, și nu a verificat legalitatea probelor administrate, prin prisma cerințelor de fapt și de drept, deși la caz s-a identificat admiterea mai multor încălcări de ordin procesual, care afectează legalitatea procesului penal desfășurat, iar în consecință, acestea duc la încetarea procesului penal, în legătură cu constatarea circumstanțelor care exclud sau condiționează tragerea lui Guriev Iurie la răspundere penală pentru fapta incriminată.

În cauza deferită judecății, reieșind din analiza textuală a rechizitoriului, instanța de apel a constatat că exigențele legale cu privire la expunerea detaliată a faptelor materiale pentru care este acuzat și pe care se bazează acuzația nu au fost întocmai respectate, iar învinuirea înaintată lui Guriev Iurie este una incertă, adică nu este formulată cu maximă precizie și claritate.

În asemenea mod, a avut loc încălcarea art.6 paragraful 1 al Convenției Europene, potrivit căruia - „... orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa”. Tot aici, fiind aplicabile și statuările din hotărârea

Curții Europene din 12.04.2011, cauza *Adrian Constantin vs. România*, unde Curtea a subliniat încă o dată despre, "... rolul fundamental pe care îl are rechizitoriul, ca act de acuzare, reamintind faptul că paragraful 3 al articolului 6 din convenție recunoaște dreptul acuzatului de a fi informat oficial nu numai cu privire la învinuirile ce i se aduc, ci și cu privire la încadrarea juridică a faptelor sale. Informarea precisă și completă reprezintă o condiție esențială pentru a se asigura echitatea procedurilor".

Instanța de apel a reținut că conform materialelor cauzei penale au fost pornite două cauze penale, și anume prin ordonanța procurorului în Procuratura Anticorupție, Iachimovschi Octavian din 10.11.2014, s-a dispus pornirea cauzei penale cu nr. *xxxxx*, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, pe faptul traficului de influență, săvârșit în proporții deosebit de mari, iar prin ordonanța procurorului în Procuratura Anticorupție, Iachimovschi Octavian din 28.11.2014, s-a dispus pornirea cauzei penale cu nr. *xxxxx*, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, pe faptul traficului de influență, săvârșit în proporții deosebit de mari.

De asemenea, instanța de apel a statuat că, ambele cauze penale prin ordonanța procurorului în Procuratura Anticorupție din 01.12.2014, au fost conexe într-o singură procedură fiindu-i atribuit un număr unic *xxxxx*, și ulterior prin ordonanța procurorului în Procuratura Anticorupție din 21.04.2015, într-un mod neclar și fără careva temeiuri de fapt și de drept s-a dispus disjungerea materialelor cauzei penale nr. *xxxxx* din cauza penală, conform listei din anexa la prezenta ordonanță de disjungere, pentru examinarea acestora în cadrul cauzei penale nr. *xxxxx* în privința lui Mazur Anatolie învinuit de comiterea traficului de influență în proporții deosebit de mari, infracțiune prevăzută de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal și Lisnic Alexandru învinuit de comiterea traficului de influență infracțiune prevăzută de art. 326 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a notat că din conținutul și dispoziția ordonanțelor de pornire a urmăririi penale din 10.11.2014 și respectiv 28.11.2014, nu este clar asupra căror fapte concrete s-a dispus începerea urmăririi penale.

Prin ordonanța procurorului în Procuratura Anticorupție, Octavian Iachimovschi din 10.11.2014, s-a dispus pornirea cauzei penale cu nr. *xxxxx*, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, pe faptul traficului de influență, săvârșit în proporții deosebit de mari, pe faptul că „în perioada lunilor mai 2014-noiembrie 2014, Lisnic Alexandru, susținând că are influență asupra persoanelor publice și cu funcție de demnitate publică din cadrul organelor de drept, a pretins și a primit de la Mazur Anatolie 20000 euro pentru a influența eliberarea fiului

ultimului, Mazur Victor, din detenție acesta fiind condamnat de către Judecătoria Florești la 5 ani și 4 luni de detenție pentru comiterea unui atac tâlhăresc. În continuare Lisnic Alexandru, susținând că are influență asupra persoanelor publice și cu funcție de demnitate publică din cadrul organelor de drept pretinde suplimentar de la Mazur Anatolie bani în sumă de 4 mii dolari SUA, pentru a influența eliberarea fiului ultimului, Mazur Victor”.

Prin ordonanța procurorului în Procuratura Anticorupție, Ichimovschi Octavian din 28.11.2014, s-a dispus pornirea cauzei penale cu nr. xxxxx, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, pe faptul traficului de influență, săvârșit în proporții deosebit de mari, pe faptul că „în perioada lunilor mai 2014-noiembrie 2014, Mazur Anatolie, a promis lui Lisnic Alexandru, precum și unei persoane neidentificate la moment, cu prenumele Iurie, bani în proporții deosebit de mari, pentru că acestea să influențeze persoane publice și cu funcție de demnitate publică din cadrul organelor de drept în vederea eliberării fiului său, Victor Mazur condamnat pentru comiterea unui act tâlhăresc, din locurile de detenție.

Instanța de apel a constatat faptul că prin ordonanța de începere a urmăririi penale din 10.11.2014, s-a dispus începerea urmăririi penale pentru fapta presupus a fi comisă de către Lisnic Alexandru, adică pentru prestarea serviciului traficului de influență, iar prin ordonanța de începere a urmăririi penale din 28.11.2018, pornită pe faptul cumpărării a serviciului de trafic de influență de la Lisnic Alexandru și o persoană Iurie, astfel că în acest context este evident stabilit faptul că infracțiunea de cumpărare a serviciului de trafic de influență, adică cea pretins a fi comisă de Mazur Anatolie la acel moment, este o infracțiune separată de infracțiunea de prestare a serviciului de trafic de influență, pretins a fi comisă de către inculpatul Guriev Iurie.

Instanța de apel a identificat că de drept, diferența dintre aceste două componente ale infracțiunii prevăzute de art. 326 Cod penal, se rezumă la latura obiectivă precum și a laturii subiective, elemente obligatorii de drept, care le și divizează ca două infracțiuni separate cu subiecți diferiți, acestea fiind constatate în privința persoanelor diferite, și fapte nemijlocit diferite.

La fel, instanța de apel a reținut că, pe fapta prevăzută de art. art. 30, 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, lipsește ordonanța de începere a urmăririi penale, fapt constatat cu desăvârșire, or, conform prevederilor art. 262 alin. (1) și (3) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală poate fi sesizat despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea unei infracțiuni prevăzute de Codul penal prin: 1) plângere; 2) denunț; 3) autodenunț; 4) depistarea nemijlocit de către organul de urmărire penală sau procuror a bănuielii rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni. În cazul depistării infracțiunii nemijlocit de către lucrătorul organului de

urmărire penală, acesta întocmește un raport în care expune circumstanțele depistate și dispune înregistrarea infracțiunii.

Evidențiază instanța de apel că în decizia Curții Constituționale nr.12 din 07.02.2017 „de inadmisibilitate a sesizării nr.123g/2016 privind excepția de neconstituționalitate a art.274 alin.(7) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova (începerea urmăririi penale)”, este indicat în mod expres că toate acțiunile procesuale care se desfășoară la etapa premergătoare urmăririi penale au un caracter, *sui generis*, concentrat asupra scopului de a stabili și confirma existența bănuielii rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și este circumscrisă termenului de 30 de zile de la momentul sesizării sau autosesizării organului de urmărire penală sau a procurorului. În același context, Curtea a mai notat că, pornind de la natura scopului acțiunilor la etapa premergătoare urmăririi penale, acestea se rezumă la constatarea faptei infracționale (*in rem*), însă nu și la formularea unei învinuiri în privința persoanei (*in persona*). Această regulă se aplică și la etapa pornirii urmăririi penale. Așadar, în ordonanța de începere a urmăririi penale se menționează doar fapta care a condiționat emiterea acesteia (*in rem*), or, în cazul existenței unei bănuieli rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni de către o persoană concretă, organul de urmărire penală în asemenea situație trebuie să-i acorde toate garanțiile caracteristice unei acuzații în materie penală.

În conformitate cu prevederile pct.22 al Instrucțiunii privind modul de primire, înregistrare, evidență și examinare a sesizărilor și a altor informații despre infracțiuni, Anexa nr. 1 la Ordinul Interdepartamental al Procurorului General, Ministrului Afacerilor Interne, Directorului General al Serviciului Vamal, Directorului Centrului pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției nr. xxxxx din 18.07.2008, se stabilește că „în cazul când în procesul urmăririi penale se stabilesc indicii unei noi infracțiuni săvârșite, ofițerul de urmărire penală întocmește un raport, în care expune circumstanțele depistate și imediat după înregistrarea infracțiunii în Registrul de evidență a sesizărilor cu privire la infracțiuni dispune începerea urmăririi penale”.

Conform pct.17 al Instrucțiunii privind evidența unică a infracțiunilor, a cauzelor penale și a persoanelor care au săvârșit infracțiuni, Anexa nr.2 al aceluiași Ordin Interdepartamental nr. xxxxx din 18.07.2008, se stabilește că „la efectuarea urmăririi penale și stabilirea unor noi împrejurări, privind săvârșirea de către bănuțit sau învinuit a unei alte infracțiuni, în baza materialelor referitor la aceste împrejurări, prin raportul organului de urmărire penală și procesul-verbal de autosesizare în conformitate cu prevederile art. 274 Cod de procedură penală se dispune începerea urmăririi penale. La pornirea urmăririi penale se depune fișa nr. 1 pe infracțiunea nou

stabilită, iar cauza penală va purta un alt număr. Dacă în cadrul cauzei penale a fost stabilită o nouă infracțiune, OUP ori procurorul care exercită urmărirea penală în cauza dată, prin raport, la care anexează în original sau în copii materialele ce confirmă infracțiunea dată, se autosesizează, procedând ulterior conform alin. (3) al art. 262 și alin. (2) art. 274 Cod de procedură penală al RM, în acest caz se depune fișa nr. 1 pe infracțiunea constatată, iar cauza penală va fi înregistrată sub alt număr". În cadrul controlului preventiv de examinare a plângerii dacă au fost constatate două sau mai multe infracțiuni, în mod inevitabil urmau a fi dispuse începerea urmăririi penale pe fiecare componentă de infracțiune separat în conformitate cu prevederile art. 274 Cod de procedură penală, fapt de care procurorul nu a ținut cont în cazul inculpatului Iurie Guriev, în conformitate cu prevederile art. 274 alin. (1) Cod de procedură penală.

Instanța de apel a reiterat că lipsa ordonanței de începere a urmăririi penale pe pretinsa faptă incriminată lui Guriev Iurie, dar și nemijlocit lipsa ordonanței de începere a urmăririi penale nemijlocit în privința lui Guriev Iurie denotă la rândul său și ilegalitatea acțiunilor de urmărire penală precum și a măsurilor speciale de investigații efectuate nemijlocit în privința lui Guriev Iurie din motivul lipsei ordonanței de pornire a urmăririi penale pe faptul infracțiunii prestare a serviciilor de trafic de influență în proporții deosebit de mari prevăzută de Codul penal al RM.

Colegiul Penal consideră incorectă argumentarea instanței de fond de referință la decizia Curții Constituționale cu nr.50 din 31 mai 2018, în situația în care odată ce organul de urmărire penală a constatat prin ordonanța de pornire a procesului penal din 28.11.2014, prin actul de sesizare și anume raportul ofițerului de urmărire penală, și în baza procesului-verbal de autosesizare nu doar o infracțiune de trafic de influență, prin care se pretinde comiterea faptei date prin cumpărarea serviciilor de trafic de influență cât și prestarea serviciilor de trafic de influență, însă se descriu direct toate elementele laturii obiective ale infracțiunii de cumpărare a infracțiunii de trafic de influență, adică acțiunile doar a lui Mazur Anatolie ca cumpărător de servicii de trafic de influență, fapt ce denotă că în acest caz procesul penal a fost pornit pe o faptă concretă de cumpărare a serviciilor de trafic și nu pe o faptă generală de trafic de influență care conține în sine două componente de infracțiuni, una fiind de cumpărare a serviciilor ilegale și alta de prestare a serviciilor ilegale, astfel că decizia Curții Constituționale nu este aplicabilă, în vederea recunoașterii legalității pornirii procesului penal în privința lui Guriev Iurie.

Pentru pretinsele infracțiuni, care ar fi fost comise după pornirea urmăririi penale în privința lui Lisnic Alexandru și Mazur Anatolie, în mod obligatoriu, conform dispozițiilor art. 274 coroborat art. art.7, 28 Cod de

procedură penală, se impune emiterea unei ordonanțe privind pornirea urmăririi penale deja pentru fapta pretins a fi comisă de către Guriev Iurie, însă la caz au fost ignorate cerințele de drept enunțate mai sus, dar și practica uniformă și jurisprudența națională, inclusiv cea a Curții Constituționale, neglijând principiul securității juridice *se vedea inclusiv Hotărârea CtEDO în cauza Beian c. României*), instanța de judecată ilegal la condamnat pe Guriev Iurie, pe caz nefiind emisă o ordonanță privind pornirea urmăririi penale *in rem* sau *in personam*. Viciul fundamental invocat acest capitol implică în mod obligatoriu, executarea Hotărârii Curții Constituționale nr. 12 din 14.05.2015, pct.76, în care înalta Curte a reținut că omisiunile sau erorile autorităților trebuie să servească în beneficiul bănuitului, învinuitului, inculpatului. Cu alte cuvinte, riscul oricărei erori comise de organul de urmărire penală sau chiar de o instanță, urmează să fie suportate de către stat, iar corectarea acesteia nu trebuie să fie pusă în sarcina persoanei în cauză”.

Instanța de apel a considerat pripită și argumentarea primei instanțe de referință la faptul că legalitatea pornirii urmăririi penale în privința lui Guriev Iurie a fost confirmată prin încheierile Judecătorilor de instrucție și Deciziile Colegiilor penale ale Curții de Apel Chișinău prin care s-a dispus aplicarea și prelungirea măsurii preventive sub formă de arest, or, primordial ține de reiterat că dreptul la o apărare pentru un învinuit, persistă pe toată perioada desfășurării procesului penal, iar îngrădirea exercitării apărării la orice etapă a procesului penal generează recunoașterea ilegalității actului de acuzare sau de condamnare a persoanei, or, legalitatea sau ilegalitatea pornirii urmăririi penale la examinarea demersului procurorului privind aplicarea sau prelungirea măsurii preventive sub formă de arest față de Guriev Iurie, nici nu a fost pusă în discuție din motivul examinării la acea etapă a bănuielii rezonabile și a riscurilor invocate în demers privind aplicarea măsurii de reprimare, iar la etapa respectivă este inadmisibilă invocarea unor asemenea argumente.

În conformitate cu rigorile art. art.94-95 Cod de procedură penală, faptul că lipsește ordonanța de pornire a urmăririi penale pe faptul infracțiunii incriminate lui Guriev Iurie, atrage inevitabil nulitatea măsurilor speciale de investigație, precum și a acțiunilor de urmărire penală efectuate nemijlocit în privința lui Guriev Iurie, or, în conformitate cu art. 7 Cod de procedură penală, dar și având în vedere modul în care s-a procedat la caz, denotă clar și fără echivoc că autoritățile statului au emis soluția privind reținerea și recunoașterea în calitate de bănuit și ulterior în calitate de învinuit, iar la rândul său condamnarea lui Guriev Iurie, în lipsa ordonanței de pornire a urmăririi penale atât prin derogare de la legislația națională sus evidențiată, cât și prin încălcarea principiilor stabilite prin jurisprudența

CEDO (§ 35 din Hotărârea în cauza Sandu c. Moldovei), iar aceste încălcări denotă prezența condițiilor de punere în aplicare a principiului *fructele pomului otrăvit* - un principiu autonom care își are originea în jurisprudența CEDO și se aplică în mod obligatoriu la nivel național, indiferent de cadrul legal intern.

La fel, în conformitate cu rigorile art. 251 Cod de procedură penală, încălcarea revederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural numai în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act. Încălcarea prevederilor gale referitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, la sesizarea instanței, la compunerea acesteia și la publicitatea ședinței de judecată, la participarea părților în cazurile obligatorii, la prezența interpretului, traducătorului, adică sânt obligatorii potrivit legii, atrage nulitatea actului procedural. Nulitatea prevăzută în alin.(2) nu se înlătură în nici un mod, poate fi invocată în orice etapă a procesului de către părți, și se ia în considerare de instanță, inclusiv din oficiu, dacă anularea actului procedural este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare cauzei. Încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în alin.(2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – când partea e prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată - când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță”.

A reiterat instanța de apel că lipsa acestor măsuri, obligatorii vizate de lege, generează nulitatea actelor procedurale dar și a probelor, atât în conformitate cu normele procesual penale cât și din prisma jurisprudenței CEDO, or, în virtutea normei sus citate, la finele urmăririi penale după studierea materialelor cauzei penale, apărarea în baza unei cereri motivate, a solicitat excluderea mijloacelor de probă dobândite prin încălcarea legislației, acordarea posibilității luării de cunoștință cu corpurile delictive, precum și cu conținutul înregistrărilor audio anexate la materialele cauzei penale, cerere care a fost respinsă în lipsa unei argumentări bine determinate.

Aferent faptului lipsei ordonanței de începere a urmăririi penale în privința lui Guriev Iurie pentru faptele incriminate, este cert constatat și faptul că probele administrate la caz, nemijlocit măsurile speciale de investigații au fost administrate cu încălcarea flagrantă a normelor ce reglementează începerea și desfășurarea urmăririi penale în cadrul legal, se constată că acestea au fost dobândite cu încălcări flagrante a legii procesual penale dar și a jurisprudenței CEDO, or, după pornirea urmăririi penale

conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.326 alin. (3) lit. a) Cod penal, pe faptele ulterior imputate atât lui Lisnic Alexei cât și Mazur Anatolie, de către procuror au fost dispuse mai multe măsuri speciale de investigații îndreptate nemijlocit în privința lui Guriev Iurie, astfel fiind dispusă efectuarea documentării cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, cu utilizarea de aparate tehnice de înregistrare, interceptarea și înregistrarea comunicărilor telefonice, urmărirea vizuală, dar și altele, măsuri speciale care au fost autorizate de către judecătorul desemnat cu atribuții de judecător de instrucție, pe un termen de 30 de zile, care ulterior au fost prelungite, însă toate aceste măsuri speciale de investigații în privința inculpatului Guriev Iurie au fost efectuate, în lipsa unei ordonanțe de începere a urmăririi penale în privința lui Guriev Iurie, sau pe faptele incriminate acestuia.

La interceptarea convorbirilor dintre Mazur Anatolie în calitate de client și Guriev Iurie în calitate de avocat, Colegiul Penal notează că la capitolul dat organul de urmărire penală nu a ținut cont de faptul că acestea se referă la aspecte ce țin de secretul profesional, astfel că organul de urmărire penală are obligația de a distruge imediat aceste înregistrări și de a nu folosi informațiile obținute pe această cale, însă acuzarea fără a ține cont de confidențialitatea comunicărilor dintre client și avocat, fără a face o selecție a convorbirilor ce au măcar o tangență indirectă la materialele cauzei penale ce constituie obiectul examinării în fond, a prezentat toate comunicările avocatului Guriev Iurie pe care le-a avut cu alți clienți, acțiune care nu este încadrată în prevederile legislației naționale, cu atât mai mult că în ședința preliminară, apărarea și-a expus poziție vis-a-vis de nepertinența acelor înregistrări a comunicărilor telefonice cu alți clienți de pe alte dosare, însă instanța nejustificat le-a admis în calitate de mijloace de probe.

Instanța de apel a remarcat și faptul că conform art. 132 alin. (7) Cod de procedură penală, în termen de 24 de ore după expirarea termenului de autorizare a interceptării, organul de urmărire penală sau, după caz, procurorul întocmește la finele fiecărei perioade de autorizare, un proces-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor. Astfel conform materialelor cauzei penale se atestă că organul de urmărire penală după expirarea fiecărei perioade de 30 zile nu a consemnat interceptările și înregistrările comunicărilor în procese verbale separate pentru fiecare perioadă în parte, fiind întocmit doar un singur proces verbal la finele acestor interceptări, or, conform normei procesual-penale enunțate, legiuitorul a stabilit un termen de până la 24 ore de a fi încheiat procesul-verbal de consemnare a acestei acțiuni în mod obligatoriu cu transmiterea ulterioară către procuror și mai apoi către judecătorul de instrucție ca garanți ai respectării drepturilor omului, astfel că nerespectarea acestor termeni

obligatorii, în condițiile prevederilor art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, se impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a remarcat și faptul că discuțiile între Mazur Anatolie și Guriev Iurie poartă un caracter oficial, fapt remarcat și în înregistrările comunicărilor telefonice, ca între client și avocat, iar în discuțiile între Mazur Anatolie cu fiul său, Mazur Victor, sunt inventate multe fapte care nu au avut loc, mai mult ca atât că din acestea reiese că Mazur Anatolie, pentru a-l calma pe fiul său, a inventat că a vorbit cu avocatul Guriev Iurie (stenograma convorbirilor telefonice între Mazur Anatolie și Guriev Iurie din 17.12.2014 între orele 13.27 -13.28 și convorbirilor telefonice între Mazur Anatolie și Mazur Victor din 17.12.2014 între orele 18.37 - 18.43 și stenograma convorbirilor telefonice între Mazur Anatolie și Guriev Iurie din 23.12.2014 între orele 23.39 - 23.41 și convorbirilor telefonice între Mazur Anatolie și Mazur Victor din 23.12.2014 între orele 23.42 - 23.45, iar în acest context este pripită argumentarea instanței de referință la declarațiile lui Mazur Anatolie depuse în calitate de bănuț, deși aceste declarații nu au fost examinate, însă au fost extrase doar din sentința de condamnare a ultimului, cu atât mai mult că Mazur Anatolie nici nu a fost audiat în ședința primei instanțe.

Interceptările și înregistrările comunicărilor nu au fost legalizate la judecătorul de instrucție în ordinea prevăzută de art. 132⁹ alin. (15) Cod de procedură penală, cerința stabilită chiar și în încheierea Judecătorului de instrucție (f.d.150-151, vol. I), astfel că nerespectarea acestor prevederi legale lipsește acuzarea de dreptul utilizării acestui mijloc de probă în confirmarea poziției de învinuire, iar acuzarea în caz să legalizeze aceste interceptări după fiecare perioada autorizată, la finele întregii perioade de interceptare procurorul autorizează legalitatea iarăși la alt judecător de instrucție din cadrul Judecătoriei Centru al mun. Chișinău.

Instanța de apel a mai reținut că, în baza încheierii judecătorului de instrucție (f.d.38-39, vol. I) s-a admis efectuarea doar a unei singure percheziții timp de 30 zile, astfel conform procesului verbal de percheziție (f.d.40-41, vol. I) se constată că aceasta a avut loc la orele 18.19-19.25 la data de 28.01.2015, deși conform procesului verbal de ridicare de la domiciliu proprietate privată a lui Mazur Anatolie (f.d.82, vol. I) se atestă ridicarea banilor a avut loc după finalizarea percheziției, adică deja la ora 20.55-21.00, în asemenea stare de fapt se denotă cert că organul de urmărire penală, cu încălcarea flagrantă a prevederilor art. art. 12, 13,128, 130 Cod de procedură penală, a efectuat această acțiune de ridicare a mijloacelor financiare de la Mazur Anatolie fără a avea un mandat judecătoresc în acest sens, însă prima instanță i-a dat o apreciere eronată bătând acest argument al apărării prin faptul că Anatolie Mazur a transmis precum că de bună voie acești bani, dar

de fapt lipsește un acord în scris al acestuia la materialele cauzei penale ce ar fi permis ridicarea din domiciliul a banilor proprietate privată fără un mandat judecătoresc în acest sens.

Totodată, instanța de apel a reținut că prima instanță în motivarea sentinței, a făcut referire și s-a bazat pe sentința de condamnare a lui Mazur Anatolie prin care se constată deja un fapt juridic, însă prin aceste argumentări s-a admis încălcarea dreptului la apărare al inculpatului Guriev Iurie, în situația în care instanța de judecată examinând o cauză penală, nu poate să-și întemeieze soluția pe o sentință în privința unui eventual complice, în situația în care în cauza pe care o examinează determină multiple încălcări de ordin procesual.

Astfel, instanța de apel a constatat că probele administrate la caz, au fost dobândite cu încălcarea drepturilor fundamentale ale omului și cu încălcarea flagrantă a normelor de procedură penală, și nu pot fi recunoscute admisibile pentru pronunțarea unei sentințe de condamnare a persoanei, iar în cele din urmă vor fi excluse din dosar, nemijlocit la caz, procesul verbal de ridicare, procesul verbal de examinare, raportul de expertiză a mijloacelor bănești, și însăși mijloacele bănești prezentate de acuzare ca mijloace de probă.

Instanța de apel a considerat că faptele incriminate inculpatului Guriev Iurie prin rechizitoriu, precum că ultimul ar fi creat impresia că nu s-a îmbogățit nejustificat în perioada de raportare în care a deținut funcție publică, învinuirea în aceasta parte este una incertă, adică nu este formulată cu claritate.

Prin urmare, instanța de apel a reiterat că printre garanțiile unui proces echitabil, reglementat de art.6 din Convenția Europeană, se enumera și faptul că orice persoană are dreptul de a fi judecat în mod echitabil de un tribunal independent și imparțial, iar cauza penală în privința lui Guriev Iurie nu a fost judecată în mod echitabil, fiind încălcate esențial drepturile inculpatului garantate atât de Constituția Republicii Moldova, Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și Codul de procedură penală, iar această încălcare de lege echivalează cu o eroare judiciară, care urmează a fi corectată de către instanța de recurs.

Instanța de apel a reținut că în vederea constatării vinovăției inculpatului Guriev Iurie, probele administrate la caz nu sânt pertinente și concludente, astfel că acestea au fost administrate cu încălcarea procedurii de administrate.

Cu referire la apelul declarat de către procuror, instanța de apel a constatat că urmare a constatării existentei circumstanțelor de ordin obiectiv, care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea lui Guriev Iurie la răspundere penală pentru fapta incriminată, cerințele

procurorului, privind aplicarea unei pedepse principale, cât și complementare mai aspre, dar și încasarea cheltuielilor judiciare, sânt neîntemeiate.

5. Decizia instanței de apel din *06 martie 2019*, pronunțată integral la *03 aprilie 2019*, a fost atacată cu recurs ordinar de către:

- procurorul în Procuratura Anticorupție, Iachimovschi Octavian, la 13 mai 2019, prin care invocând ca temei pentru recurs ordinar prevederilor *art. 427 alin. (1), pct. 6) Cod de procedură penală*, a solicitat casarea totală a deciziei, casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 30, 326 alin.(2) lit. c) Cod penal, cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani;

- avocatul Vizdoga Ion în numele inculpatului, la 02 mai 2019, prin care invocând ca temei pentru recurs ordinar prevederilor *art. 427 alin. (1), pct. 8) Cod de procedură penală*, a solicitat admiterea recursului, rejudecarea cauzei cu dispunerea achitării inculpatului acuzat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 30, 326 alin.(2) lit. c) Cod penal, din motivul lipsei elementelor infracțiunii incriminate în acțiunile acestuia.

5.1. În motivarea recursului ordinar, procurorul a menționat că:

- la adoptarea soluției instanța de apel nu a adus motive pertinente, ajungând în mod eronat la concluzia că, în cazul dat există circumstanțe care exclud sau condiționează tragerea persoanei la răspundere penală;

- în special, instanța de apel nu a clarificat dacă circumstanțele constatate exclud tragerea la răspundere penală sau condiționează tragerea persoanei la răspundere penală, or pct.9 al articolului 275 din Codul de procedură penală reglementează două situații juridice diferite (spre exemplu este o circumstanță prevăzută de lege care exclude urmărirea penală situația reglementată la art.135 alin.(3) din Codul de procedură penală, iar o circumstanță prevăzută de lege care condiționează excluderea urmării penale este lipsa actului procesual permisiv pentru pornirea urmării penale în privința persoanei care dispune de un anumit grad de imunitate în modul prevăzut de legile speciale în coroborare cu art.9 alin.(2) din Codul de procedură penală);

- instanța de apel a aplicat prevederi care nu se conțin în conținutul art.275 pct.9) din Codul de procedură penală, or instanța a dispus încetarea procesului penal din motivul existenței circumstanțelor care exclud sau condiționează pornirea urmării penale și tragerea la răspundere penală” și nu din motivul existenței altor circumstanțe prevăzute de lege care condiționează excluderea sau, după caz, exclud urmărirea penală;

- textul deciziei, în partea motivatorie, reia în totalitate argumentele formulate de apărare în apelul depus (în special apelul apărătorului Vizdoga

Ion), circumstanță care indică asupra faptului interpretării unilaterale, favorabile părții apărării a unor prevederi de procedură penală, precum și a unor situații de fapt constatate în cadrul urmăririi penale și în cadrul judecării cauzei în instanța de fond;

- că o hotărâre judecătorească, în special o hotărâre ce oferă o soluție în fond, trebuie să fie motivată într-o manieră în care aceasta să fie înțeleasă, precum și să excludă aparența unei examinări superficiale sau preferențiale a cauzei penale;

- motivarea dată de instanța de apel în hotărârea contestată nu este în măsură să convingă asupra unei examinări obiective și complete a cauzei penale, aceasta făcând abstracție de la soluția pronunțată în dispozitivul deciziei din data de 06.03.2019;

- critica procesuală adusă de către instanța de apel se referă la aprecierea de către aceasta a legalității administrării probelor și nu a aprecierii utilității lor pentru soluția în fond, eroarea invocată de acuzare constând în aprecierea greșită de către instanța de apel a prevederilor legale ce țin de procedura administrării probatoriului;

- instanța de apel a declarat nule probe ale acuzării care susțineau o soluție de condamnare a inculpatului Guriev Iurie;

- ipotetic, în cazul în care într-o cauză penală nu ar exista probe care ar dovedi vinovăția inculpatului ultimul ar trebui achitat;

- cu toate acestea, instanța de apel a formulat concluzii neclare acuzării de stat asupra calității probelor administrate, aceste concluzii copiind argumentele părții apărării;

- aparent, instanța de apel a oferit și o motivare a soluției de încetare a procesului penal invocând lipsa unei ordonanțe de pornire a urmăririi penale, interpretând, în acest sens, un izvor de drept procesual penal destul de clar – decizia Curții Constituționale nr.50 din 3 1.05.2018;

- în speța sesizată Curtea a reținut că „având în vedere că pornirea urmăririi penale este legată în mod indispensabil de existența unei fapte penale și, în același timp, constituie o etapă obligatorie a procesului penal. Curtea retine că este firesc ca aceasta să fie dispusă in rem. În același timp, Curtea constată că normele procesual-penale nu impun necesitatea începerii urmăririi penale în cazul în care pe parcursul urmăririi penale faptei i se dă o altă încadrare juridică sau apar alte elemente care au legătură cu fapta principală. Curtea observă că, deși în prezenta cauză acțiunile învinuitului au fost încadrate juridic, prin noua învinuire, sub un alt alineat din articolul 326 din Codul penal, atât ordonanța de punere sub învinuire din 7 octombrie 2017, cât și ordonanța de schimbare a învinuirii din 14 decembrie 2017 au ca bază aceleași circumstanțe de fapt, fiind astfel menținută o legătură intrinsecă cu faptele descrise în ordonanța de începere a urmăririi penale;

- încadrarea juridică a faptei stabilită prin ordonanța de începere a urmăririi penale reprezintă o versiune preliminară a organului de urmărire penală, care poate evolua în timp, în funcție de probele administrate;
- constatările Curții au oferit o soluție clară prezentei cauze penale cu referire la argumentul apărării, preluat de către instanța de apel, precum că procurorul urma să dispună începerea urmăririi penale nemijlocit în privința inculpatului Guriev Iurie. În acest sens, chestiunile puse în discuție și criticate de către partea apărării, iar ulterior acceptate de către instanța de apel sunt neîntemeiate și lipsite de fundament juridic;
- urmărirea penală nr. xxxxx a fost pornită la data de 28.11.2014 în temeiul actului de autosesizare a procurorului vizând acte de corupție exprimate prin comiterea traficului de influență în proporții deosebit de mari (procesul verbal cu privire la autosesizare și ordonanța de pornire a urmăririi penale sunt anexate la materialele cauzei penale);
- potrivit ordonanței din data de 28.11.2014, a fost dispusă pornirea urmăririi penale pe faptul traficului de influență săvârșit în proporții deosebit de mari, infracțiune prevăzută de art. 326 alin. (3) lit. a) din Codul Penal;
- potrivit procesului verbal de autosesizare din 28.11.2014, drept bănuială rezonabilă pentru pornirea urmăririi penale au servit circumstanțe stabilit în cadrul urmăririi penale nr. xxxxx și anume faptul că din rezultatele preliminare ale măsurii speciale de investigații interceptarea și înregistrarea comunicărilor telefonice ale cet. Mazur Anatolie autorizate de judecătorul de instrucție, rezultă că persoana neidentificată cu prenumele Iurie (care ulterior a fost identificată ca fiind Guriev Iurie) a dat de înțeles că va putea influența judecători din cadrul Curții de Apel Bender, pentru ca ultimii să pronunțe o decizie favorabilă lui Mazur Victor în vederea eliberării acestuia din detenție, solicitând în acest sens bani de la Mazur Anatolie;
- măsurile speciale de investigații inițiale și cele efectuate după emiterea ordonanței de conexare din 01.12.2014, precum și conținutul dispozitivului ordonanței de pornire a urmăririi penale din 28.11.2014, urmărirea penală a fost pornită pe faptul traficului de influență și nu în privința unei persoane concrete;
- la data de 31.01.2015 lui Guriev Iurie i-a fost înaintată acuzarea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal;
- ulterior, în privința inculpatului a fost aplicată măsura preventivă arestarea preventivă pe un termen de 20 de zile, durata măsurii preventive fiind prelungită prin încheierea judecătorului de instrucție de trei ori, la fel, legalitatea aplicării măsurii preventive fiind verificată în ordine de recurs (încheierile și deciziile instanțelor de judecată sunt anexate la materialele cauzei penale);

- în mod irevocabil a fost confirmat asupra legalității pornirii urmăririi penale, precum și a punerii sub acuzare a lui Guriev Iurie la data de 31.01.2015 (a se vedea deciziile Colegiului penal al Curții de apel Chișinău din data de 25.02.2015 și din data de 17.03.2015), aceste acte de procedură fiind prezentate în copii autentificate instanțelor;

- suplimentar, acuzarea atrage atenția că urmărirea penală a fost pornită pe faptul traficului de influență săvârșit în proporții deosebit de mare (conform dispozitivului ordonanței din 28.11.2014) „cumpărarea de influență” și vânzarea de influență” în proporții deosebit de mari fiind componente ale aceleiași norme penale, legiuitorul reglementând într-o manieră separată acest fenomen antisocial de modalitatea de reglementare stabilită pentru coruperea pasivă și coruperea activă, infracțiuni stabilite la diferite articole ale codului penal;

- este evident că ordonanța de pornire a urmăririi penale identifică fapta de trafic de influență, este tratată și descrisă ca fiind o manifestare bilaterală a unui act de corupție, la fel ca și actul de sesizare (procesul verbal privind autosesizarea din data de 28.11.2014), fiind descrise inclusiv elementele de susținere a influenței asupra unor persoane cu funcție de demnitate publică;

- ordonanța privind pornirea urmăririi penale care, în circumstanțele speței, nu poate fi asimilată unui act de acuzare, indică concret fapta investigată, iar ordonanța de punere sub învinuire explică pe deplin temeiurile tragerii la răspundere penală a inculpatului Guriev Iurie (elementul material și elementul juridic);

- textul ordonanței privind pornirea urmăririi penale, precum și textul procesului verbal de autosesizare a oferit o accesibilitate și previzibil citate suficiente inculpatului, care este avocat de profesie, adică jurist profesionist, să admită tragerea sa la răspundere penală pentru trafic de influență, în forma care a fost concretizată în actul de acuzare reevaluat, inclusiv, în cadrul cercetării judecătorești;

- poziția apărării este una formalistă, în speță nefiind constatate încălcări ce ar aduce atingere drepturilor inculpatului prin prisma prevederilor art.5, 6, 7 CEDO, respectiv, ordonanța din data de 28.11.2014 fiind generatoare de efecte în materie de tragere la răspundere penală în privința inculpatului Guriev Iurie pe faptul traficului de influență;

- instanța de apel a indicat formal doar că în cauza dată Decizia Curții Constituționale nr.50 este inaplicabilă fără să explice de ce;

- un detaliu important, dar neglijat de instanța de apel este că în pledoaria sa apărătorul Vîzdoga Ion, pentru a-și motiva necesitatea pornirii unei urmăririi penale suplimentare, utilizează argumente identice cu cele conținute în sesizarea care a generat emiterea Deciziei nr.50 de către Curtea

Constituțională (spre exemplu net.27 din pledoarie preia o parte din nct.3.8 din sesizare, iar pct.29 preia altă parte din pct.3.8);

- este evident că Decizia nr.50 oferă o soluție de drept situației în speță fără a necesita interpretări extinctive, în acest sens instanța de apel re apreciind o situație de fapt oferind o nouă interpretare juridică contradictorie unei legi constituționale;

- îmbogățirea ilicită nu i-a fost incriminată inculpatului Guriev Iurie și, în acest sens, ultimul nu a fost învinuit de comiterea acestei fapte, deci instanța a pus în discuție și s-a expus în motivarea deciziei asupra unui fapt care nu a fost investigat și diferit justiției;

- instanța de apel și-a întemeiat decizia de încetare a procesului penal pe *Hotârrea CEDO în cauza Sandu c. Moldovei*, și *Hotârrea CEDO în cauza Ramanauskas c. Lituaniei*, cauze în care înalta Curte a dezbătut situații de provocare a infracțiunii, însă în prezenta cauză penală chestiunea provocării nu a fost pusă în discuție;

- în orice condiții, potrivit practicii naționale, constatarea provocării duce la emiterea unei hotărâri de achitare și nu de încetare a procesului penal;

- instanța de apel a declarat, practic, nulă o încheiere irevocabilă a unui judecător de instrucție, încheiere pe care apărarea nu a contestat-o cu recurs la etapa urmăririi penale;

- din materialele cauzei penale relevă clar că urmărirea penală a fost efectuată de către un grup de procurori, inclusiv un procuror din cadrul secției conducerea urmăririi penale în organele centrale ale MAI și SV (cu sediul în mun. Chișinău bd. Ștefan cel Mare 73 - competența teritorială a sectorului Centru mun. Chișinău), Dumitru Obadă, care a și înaintat demersurile respective în vederea autorizării și verificării respectării cerințelor legale la efectuarea măsurii speciale de investigații;

- în speță acuzarea a demonstrat nu doar că raporturile între Guriev Iurie și Mazur Anatolie erau ilegale, ci și că între aceștia nu au existat raporturi client-avocat. În cadrul urmăririi penale și a judecării cauzei, acuzarea a demonstrat că între inculpat și Mazur Anatolie nu a fost semnat un contract de asistență juridică și că primul nu a prestat ultimului servicii juridice;

- anticipând o concluzie, acuzarea este ferm convinsă că solicitarea de către avocat a banilor pentru a influența persoane cu funcție de demnitate publică nu se încadrează în limita „raporturilor legale”, constituind, cu siguranță, o infracțiune;

- o altă apreciere eronată dată de instanța de apel ține de procedura ridicării la data de 28.01.2015 a banilor de la Mazur Anatolie;

- constatările instanței de apel nu au nici un suport factologic și juridic;

- potrivit materialelor cauzei penale, banii ridicați la data menționată au fost predați benevol de Mazur Anatolie, faptul dat fiind consemnat în procesul verbal de ridicare și confirmat prin semnătură de către Mazur Anatolie;

- instanța de apel eronat a apreciat ca fiind încălcat dreptul la apărare în privința inculpatului Guriev Iurie prin referința la sentința de condamnare a lui Mazur Anatolie, or aceasta nu a stat la baza condamnării inculpatului - la baza condamnării fiind probele administrate;

- prima instanță a apreciat utilitatea probelor cercetate în ședință nu prin prisma aprecierilor date în sentința de condamnare a lui Mazur Anatolie ci prin prisma propriilor aprecieri;

- în partea ce ține de limitarea accesului părții apărării la materialele dosarului, acuzarea consideră acest argument ca fiind lipsit de suport factologic, or apărării i-a fost oferit accesul la toate materialele cauzei, inclusiv și în instanța de judecată, fapt care rezultă din materialele anexate la cauza penală;

- motivarea deciziei abundă de fraze și idei definatorii preluate textual din cererea de apel inclusiv prevederi ale Instrucțiunii privind modul de primire, înregistrare, evidență și examinare a sesizărilor și a altor informații despre infracțiuni (în consecutivitatea, conținutul și motivarea dată de apărare), din Manualului ONU cu privire la rolul procurorului, din Recomandarea Consiliului Europei cu privire la rolul procurorului în sistemul de justiție penală (inclusiv regulile de punctuație), din hotărârile CtEDO (în ordinea și conținutul expus în cererea de apel), consecutivitatea criticării probelor (care este similară ca ordine și conținut cu cea abordată în cererea de apel), transcrierea denumirii hotărârilor Curții Constituționale;

- singurul element propriu al motivării este constatarea că în speță nu suntem în prezența infracțiunii de îmbogățire ilicită.

5.2. În motivarea recursului ordinar, avocatul a menționat că:

- în speță, lipsește latura obiectivă a infracțiunii a traficului de influență, așa după cum a fost dezvăluită în doctrina de specialitate (a se vedea Manualul judecătorului pentru cauze penale, Chișinău 2013);

- latura obiectivă a infracțiunii specificate în art.326 Cod penal constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea de promisiune, oferire sau dare unei persoane, personal sau prin mijlocitor, de bunuri, servicii, privilegii sau avantaje numărate la alin.(1) art.326 Cod penal, pentru aceasta sau pentru o altă persoană;

- primul element al laturii obiective, care a fost reflectat în actul de învinuire - pretinderea, ar fi avut loc la data de 28.11.2014. Cu toate acestea în actul de învinuire nu este reflectat concret acest timp, deoarece data de 28.11.2014 ca și restul zilelor are 24 ore, acuzarea are obligațiunea să indice

concret ora exactă când a avut loc această presupusă pretindere, pe când în actul de învinuire se limitează doar la zi, fără a fi concretizată ora;

- aspectele acuzațiilor penale ce au la bază sintagma „la 28.11.2014” urmează a fi apreciate în sensul Hotărârii Curții Constituționale nr. 14 din 27.05.2014 și a pct. 7 din decizia CSJ nr. Ira-6/2017. Or, potrivit jurisprudenței indicate „timpul săvârșirii faptei, 5te un element inerent al componenței de infracțiune, care urmează a fi indicat cu precizie, în conformitate cu prevederile art. 9 Cod penal;

- prezența în speță a acestei modalități de realizare a laturii obiective, s-a încercat a fi demonstrată în fața instanței de judecată doar prin declarațiile lui Mazur Anatolie, fiind adiat la urmărirea penală în calitate de bănuit la data de 29.01.2014, bănuitul Mazur Anatolie, a relatat că: „*în cadrul primei discuții despre careva sume de bani nu a fost vorba...* ” „*La următoarea discuție ....Iurie Ivanovici a răspuns că se poate hotărî însă va fi scump, spunându-i ca va fi nevoie de 6000 euro...*”. Această poziție a acuzării fiind doar reflectată în declarațiile lui Mazur Anatolie în calitate de bănuit, însă din motivul neprezentării declarațiilor acestuia din partea acuzării în ordinea prevăzută de legislația procesual-penală în calitate de probă, prin încheierea instanței s-a respins demersul procurorului de a-l audia deja în calitate de martor în această cauză penală, iar în instanța de apel acuzarea nu și-a repetat solicitarea de audiere a acestui martor, făcând referință doar la declarațiile acestuia depuse la faza de urmărire penală unde a fost audiat în calitate de bănuit;

- acuzatorul de stat a purces la o altă metodă de a convinge instanța judiciară privind confirmarea acuzării, prin prezentarea sentinței de condamnare a lui Mazur Anatolie, menținută prin Decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți și prin Decizia Colegiului penal al CSJ. Conform acestei sentințe, într-adevăr se constată că Mazur Anatolie a comis infracțiunea de trafic de influență prin cumpărarea serviciului de trafic. Însă intențiile criminale ale cumpărătorului de trafic de influență nu at fi incriminate și persoanei cărei i s-a adresat acesta, precum că pentru realizarea intenției sale de trafic de influență. Din declarațiile lui Mazur Anatol din această sentință, se constată cu certitudine legalitatea acțiunilor lui Guriev Iurie în ce privește intervenția în convingerea instanței de judecată prin metodele legale prevăzute de legislația procesual-penală;

- în sensul art.326 Cod penal, influența și mijloacele de înfăptuire a acesteia trebuie să nu fie prevăzute și permise de lege ca o activitate legală, desfășurată pe principiile dreptului, cum ar fi, de exemplu, în cadrul profesiei de avocat, de consilier juridic, de expert sau chiar în executarea contractului de mandat. De aceea, activitatea legală, promisă de un avocat de a influența prin mijloace legale (pledoarie, invocarea legii, a probelor etc.)

o autoritate judecătorească sau administrativă, nu intră în conceptul de influență folosit de legiuitor în art.326 Cod penal. Dacă, însă, acela care nu se prevalează de calitatea lui, de exemplu, de avocat, ci se prevalează de influența adevărată sau pretinsă ce ar avea-o pe lângă un funcționar, și, datorită acestei influențe, cere sau își stipulează un onorariu, chiar și unul mic, acela săvârșește trafic de influență”;

- în cazul din speță Mazur Anatolie s-a adresat la Gurev Iurie ca la avocat, care urma să execute acțiuni ce ținea nemijlocit de atribuțiile lui de serviciu, care este cu o experiență mai mare și propus de fiul inculpatului. În vederea aplicării răspunderii conform art.326 Cod penal, banii,- pretinse, acceptate sau primate de către făptuitor - trebuie să fie necuvenite;

- luând în considerație faptul că Mazur Anatolie s-a adresat la avocat pentru prestarea serviciilor juridice de apărare, a transmis onorariu, destinat nemijlocit avocatului, care nu este factorul de decizie - fapta incriminată lui Guriev Iurie precum că infracțiunea - trafic de influență nu poate fi calificată drept trafic de influență, deoarece primit onorariu ca avocat pentru a executa acțiuni ce țin de atribuțiile de serviciu ca apărător în procesul penal;

- reieșind din cumulul materialelor cauzei penale și probelor administrate în prezentul proces, se constată cu certitudine că de mai multe ori în comunicarea dintre Mazur Anatolie și inculpatul Guriev Iurie, ultimul i-a cerut să se prezinte la biroul acestuia pentru a încheia contractul de asistență juridică în vederea prestării serviciilor de avocat în interesele fiului Mazur Victor în procesul penal, în care acesta a fost condamnat de Judecătoria r-lui Florești, iar cauza penală urma a se examina în ordine de apel în Colegiul Penal al Curții de Apel Bălți;

- doar refuzul de fiecare dată neîntemeiat a lui Mazur Anatolie de a se prezenta la oficiul avocatului Guriev Iurie pentru a încheia contractul de asistență juridică, motivând că nu cunoaște bine drumul, nu știe orașul Dondușeni, este prea departe, nu are transport, este iarnă și e ghețuș pe traseu, etc., nu i-a acordat posibilitatea de a interveni în procesul penal în Curtea de Apel Bălți și de a-și desfășura activitatea de avocat, apărând drepturile și interesele lui Mazur Victor, în cauza penală în care acesta a fost condamnat pentru tâlhărie. În situația dacă se încheia un contract de asistență juridică dintre client și avocat, la care acesta din urmă de fiecare dată insista, inculpatul Guriev Iurie urma să-și desfășoare activitatea sa legală, în limitele Codului de procedură penală și a Legii cu privire la avocatură în vederea influențării Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți, prin prezentarea probelor, pledoarie, cu trimiterea la Codul penal în redacția până la modificări, prin care se permitea aplicarea unei pedepse condiționate. Nu în zadar, în perioada negocierii dintre Mazur Anatolie și avocatul Guriev Iurie, ultimul i-a solicitat lui Mazur Anatolie acumularea

documentelor ce-l caracterizează pe Mazur Victor, recuperarea prejudiciului cauzat prin infracțiunea de tâlhărie, cooperarea cu partea vătămată în vederea iertării acestora, comunicarea cu avocatul ce a participat în prima instanță în vederea studierii materialelor cauzei penale, prezentarea tuturor materialelor din dosarul penal, fapt ce se confirmă prin descifrările comunicărilor telefonice dintre acestea doi precum și dintre Mazur Victor și Mazur Anatolie. Deja prin aceste acțiuni ale inculpatului Guriev Iurie se constată tendința de activitate a sa în calitate de avocat pe cale legală și influențarea judecătorilor prin prezentarea probelor suplimentare, referința în susținerile verbale la legea penală care permite aplicarea unei pedepse condiționate. Însă această influență nu a avut loc din motivul nesemnării contractului de asistență juridică dintre Mazur Anatolie pe de o parte în interesele fiului său Victor Mazur și avocatul Guriev Iurie pe de altă parte;

- pentru constatarea laturii obiective a infracțiunii de prestare a traficului de influență incriminată conform prevederilor art.326 Cod penal, acțiunea făptuitorului de traficare a influenței reale sau presupuse, necesită a fi urmată de o promisiune adresată cumpărătorului de influență că solicitarea sa va avea o reușită asigurată;

- lipsa acestei promisiuni de realizare a promisiunii nu întruchipează condițiile de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de trafic de influență;

- analizând probele administrate în cauză, în ce privește fapta de trafic de influență întru care inculpatul Guriev Iurie a fost trimis în judecată, apărarea reține că fapta nu constituie infracțiune, prin raportare la dispozițiile Codului de procedură penală, lipsind elementele constitutive, respectiv nu este îndeplinită condiția existenței laturii obiective prin prisma elementului material;

- examinând condițiile pentru existența elementului material al laturii obiective a infracțiunii, apărarea constată că nu există o acțiune de traficare a influenței comise de inculpatul Guriev Iurie în sensul creării aparenței că are influență asupra unui funcționar determinat care să îndeplinească efectuarea actului de justiție cu aplicarea unei pedepse favorabile lui Anatolie și Mazur Victor, și deopotrivă să promită lui Mazur Anatolie că îi va determina pe acei judecători din Curtea de Apel Bălți să-i creeze o situație favorabilă de aplicare a unei pedepse condiționate cu eliberarea lui Mazur Victor de sub arest;

- potrivit Codului penal, sub aspectul laturii obiective infracțiunea de trafic de influență reglementată de art. 326 alin.(1) Cod penal, persoana care urmează să exercite influența asupra unui funcționar public, trebuie să și promită în mod expres cumpărătorului de influență, că va întreprinde toate demersurile și acțiunile necesare în scopul determinării aceluia funcționar public să îndeplinească un act contrar îndatoririlor sale de serviciu;

- prin introducerea conjuncției și legiuitorul a reglementat sub aspectul existenței laturii obiective a infracțiunii încriminată în art. 326 alin.(1) Cod penal, acțiunile conjugate ale făptuitorului, respectiv aceea de traficare a influenței reale sau presupuse care, trebuie să fie urmată de o promisiune adresată cumpărătorului de influență că demersul său va avea reușita asigurată;

- raportând dispozițiile legale menționate la situația de fapt prezentată în actul de sesizare a instanței judiciare (rechizitoriu) și probele administrate în cauză, apărarea a reținut că prin acțiunea singulară exercitată de inculpat de a primi de la Mazur Anatolie suma de 6000 (șase mii) euro care a fost restituită acestuia, fără ca inculpatul să-i promită că va efectua demersuri efective față de judecătorii Curții de Apel Bălți cu atribuții de efectuarea actului de justiție în scopul obținerii unei pedepse condiționate, nu s-a realizat conținutul infracțiunii de trafic de influență sub aspectul îndeplinirii condițiilor de tipicitate obiectivă;

- realizarea acestei din urmă condiții (de a promite influența asupra funcționarului) presupune asumarea din partea făptuitorului a obligației, a angajamentului de a-l determina pe funcționar să adopte conduita ce formează obiectul traficării de influență. În aceste condiții se poate susține că, în lipsa promisiunii făptuitorului că îl va determina pe funcționarul public sau altă persoană dintre cele văzute de lege să aibă conduita solicitată de cumpărătorul de influență, fapta de a tinde, primi ori accepta promisiunea de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public în vederea determinării acestuia să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, nu constituie infracțiunea de trafic de influență;

- în cazul din speță se constată și lipsa a laturii subiective a infracțiunii imputate, latura subiectivă a infracțiunilor prevăzute la art.326 Cod penal se caracterizează, în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție;

- infracțiunile de trafic de influență și de cumpărare de influență, specificate la art.326 Cod penal, pot fi comise numai cu intenție directă - prin prisma art.17 Cod penal, menționăm următoarele: în cazul infracțiunii prevăzute la alin.(1) art.326 Cod penal, făptuitorul își dă seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sale de pretindere, acceptare sau primire, personal sau prin mijlocitor, de bani, titluri de valoare, servicii, privilegii, alte bunuri sau avantaje, pentru sine sau pentru o altă persoană, având influență sau susținând că are influență asupra unei persoane publice, persoane cu funcție de demnitate publică, persoane publice străine sau funcționar internațional,

pentru a o (a-l) face să îndeplinească sau nu ori să întârzie sau să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, și dorește să săvârșească această acțiune;

- infracțiunea prevăzută la art.326 alin.(1) Cod penal se comite doar cu intenție directă, având la bază un scop calificat, și anume: scopul de a-l face pe factorul de decizie să îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită; scopul de a-l face pe factorul de decizie să nu îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită; scopul de a-l face pe factorul de decizie să întârzie îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită; scopul de a-l face pe factorul de decizie să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită;

- în contextul infracțiunii prevăzute la alin.(1) art.326 Cod penal, înțelesul noțiunii de interes material este, în principiu, același ca și în contextul oricăror altor infracțiuni. De aceea, consideră valabilă (cu ajustările de rigoare) în raport cu infracțiunea de trafic de influență definiția noțiunii de interes material, pct.5.2 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale referitoare la infracțiunile săvârșite prin omor (art.145-148 Cod penal)”, nr.11 din 24.12.2012. Potrivit acestuia, „interesul material constituie motivul generat de necesitatea făptuitorului de a-și spori activul patrimonial (de a obține sau de a reține un câștig material) sau de a-și micșora pasivul patrimonial (de a se elibera de cheltuieli materiale)”;

- în cazul din speță, o dată ce organul de urmărire penală nu a concretizat în ordonanța de punere sub învinuire elementul facultativ „*interesul material*” constată că învinuirea în acest sens este incompletă și neclară;

- în alin.(1) art.326 Cod penal este utilizată sintagma „pentru sine sau pentru o altă persoană”, adică se referă la concret interesul material, pentru sine sau pentru o altă persoană. Care este semantismul acestei sintagme? Răspunzând la această întrebare, apărarea relevă: „Infracțiunea de trafic de influență poate fi săvârșită de către făptuitor pentru sine sau pentru o altă persoană. În primul caz, primirea, extorcarea sau acceptarea de foloase necuvenite se face în profitul făptuitorului. În cel de-al doilea caz, fapta respectivă se realizează în profitul unei alte persoane, în a cărei soartă este, de regulă, interesat făptuitorul” Când vorbim despre profitul traficantului de influență sau al altor persoane, avem în vedere nu neapărat profitul material. Totuși, pentru a interpreta sensul noțiunii „profitul traficantului de

influență sau al altor persoane”, putem apela, prin analogie, la opiniile vizând ipoteza în care motivul infracțiunii implică profitul material al făptuitorului sau al altor persoane;

- interesul material constă în orice folos, beneficiu sau avantaj material direct sau chiar indirect, nu însă într-o simplă satisfacție morală;

- interesul material este direct atunci când făptuitorul urmărește să aibă o satisfacție personală de pe urma obținerii sau reținerii câștigului material;

- interesul material este indirect atunci când făptuitorul dorește să asigure un câștig material unor terțe persoane;

- în sensul art.326 Cod penal, sintagma „*pentru sine*” desemnează acea ipoteză când traficantul de influență urmărește să aibă o satisfacție personală de pe urma obținerii sau reținerii unui profit material sau imaterial; sintagma „*pentru altul*” desemnează acea ipoteză când traficantul de influență urmărește să asigure un profit material sau imaterial unor terțe persoane;

- în materie penală, s-a impus standardul probei dincolo de orice dubiu rezonabil („*proof beyond any reasonable doubt*”), pentru condamnare nefiind suficient să existe o probabilitate cu privire la vinovăția autorului, ci trebuie ca probele în acest sens să creeze judecătorului o convingere, care deși admite existența unui dubiu, el trebuie să se păstreze în limite rezonabile. În cazul în care dubiul cu privire la vinovăția autorului depășește aceste limite rezonabile, atunci nu se poate dispune o soluție de condamnare a acuzatului, impunându-se aplicarea principiului *in dubio pro reo*, potrivit căruia, în cazul în care acuzarea nu reușește să răstoarne deplin această prezumție, faptul va fi interpretat ca o probă în favoarea nevinovăției inculpatului;

- pentru a reține comiterea infracțiunii de care a fost acuzat inculpatul Guriev Iurie, acuzarea trebuia să probeze dincolo de orice îndoială rezonabilă faptul că, în contextul discuției inițiale purtate între Mazur Anatolie și inculpatul Guriev Iurie, acesta din urmă i-a promis martorului că va interveni la factorii decizionali pentru soluționarea favorabilă și cu celeritate a apelului formulat de apărarea fiului său din prima instanță, în schimbul unei sume de 6000 Euro și că această sumă de bani ar fi fost apoi și remisă inculpatului în acest scop. Or, în opinia instanței, pentru cercetarea acestui aspect s-ar fi impus și administrarea altor mijloace de probă, respectiv efectuarea altor măsuri speciale de investigații și acțiuni de urmărire penală, doar depoziția contradictorie neconstantă a bănuیتului Mazur Anatolie la etapa de urmărire penală nefiind suficientă pentru a demonstra conținutul unor discuții purtate cu inculpatul Guriev Iurie și în privința soluționării pozitive a apelului fiului său pe cale ilegală de

influențare a membrilor Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți, în condițiile în care acest bănuț avea dreptul de a se apăra prin orice fel de declarații, sub sancțiunea inculpării sale pentru o activitate infracțională conexă. Singurul mijloc de probă direct care a permis formularea acuzației este declarația lui Mazur Anatolie. Or, dacă din punct de vedere al legalității un asemenea mijloc de probă poate permite folosirea unor măsuri speciale de investigații specifice în cursul urmăririi penale, eventual dispunerea unei măsuri preventive mai puțin restrictive, în nici un caz doar pe baza declarațiilor date de bănuțul denunțător, nu este posibilă pronunțarea unei soluții de condamnare;

- instanța de apel la examinarea cauzei penale în ordine de apel la toate aceste neajunsuri invocate de apărare ale componentei de infracțiune incriminată le-a catalogat ca fiind o învinuire contradictorie, ambiguă și neclară, fapt pentru care a dispus încetarea procesului penal, pe când într-o asemenea situație urma a fi dispusă o soluție legală de achitare din motivul lipsei elementelor infracțiunii incriminate lui Guriev Iurie.

6. Referințe asupra recursurilor declarate, nu au fost depuse.

7. Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă a fost corect aplicată legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

În temeiul art.434 din Codul de procedură penală, judecnd recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei ținând seama, după caz, de opinia părților expusă în referință ori în ședință, dacă au participat la ea, și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit.b), c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să admită recursul, să dispună achitarea persoanei sau încetarea procesului penal în cazurile prevăzute de lege, să rejudece cauza și pronunțarea unei noi hotărâri, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Astfel, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, cu dispunerea achitării inculpatului, atunci când se

constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale.

Judecând recursurile declarate în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit a ajuns la concluzia admiterii recursului declarat de către avocatul Vizdoga Ion în numele inculpatului Guriev Iurie și respingerii ca inadmisibil a recursului declarat de către procuror, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care, Guriev Iurie urmează a fi achitat de sub învinuirea înaintată în baza art. 30, 326 alin.(2) lit.c) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

7.1. Cu referire la recursul procurorului Colegiul penal constată, că acesta invocă eroarea de drept prevăzută de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, fără a specifica clar care dintre erorile de drept indicate le invocă.*

În argumentarea recursului ordinar declarat procurorul menționează, că decizia instanței de apel urmează a fi casată total, iar sentința casată în partea stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care, inculpatul Guriev Iurie să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.30, 326 alin.(2) lit. c) Cod penal, și a-i aplica o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de a activa în calitate de avocat pe un termen de 5 ani, considerând că instanța de apel nu a luat în considerație probele acuzării și nu le-a apreciat la justa valoare.

Colegiul penal, analizând argumentele procurorului din recursul declarat, constată că acestea se rezumă la invocarea netemeinicii concluziilor instanței de apel privind încetarea procesului penal în legătură cu existența circumstanțelor care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală și considerentele privind existența probatoriului în confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 30, 326 alin.(2) din Codul penal.

În argumentarea criticii aduse soluției instanței de apel privind încetarea procesului penal, procurorul își expune considerentele că este eronată concluzia instanței cu privire la lipsa ordonanței privind pornirea urmăririi penale în privința lui Guriev Iurie, care generează nulitatea actelor procesuale și impune în consecință încetarea procesului.

Colegiul penal lărgit, în urma judecării recursurilor, a ajuns la concluzia că, instanța de apel, a dat apreciere tuturor probelor administrate în speță în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală,

nefiind constatată necesitatea acumulării altor probe, însă concluziile finale ale instanței de apel privind încetarea procesului pe motivul existenței altor circumstanțe care condiționează excluderea urmăririi penale sunt considerate de către instanța de recurs pripite.

În acest sens, Colegiul penal lărgit evidențiază că, instanța de apel nu a ținut cont în deplină măsură de interpretările Curții Constituționale, expuse în Decizia nr.50 din 31.05.2018, și potrivit cărora pornirea urmăririi penale este legată în mod indispensabil de existența unei fapte penale și, în același timp constituie o etapă obligatorie a procesului penal, fiind firesc dispunerea pornirii urmăririi penale *in rem*.

De asemenea, în opinia Colegiului penal lărgit, instanța de apel urma să țină cont de interpretările date în continuare de către Curtea Constituțională la cazul examinat, acestea fiind relevante și la prezenta speță, potrivit cărora, normele procesual penale nu impun începerea urmăririi penale în cazul în care pe parcursul urmăririi penale faptei i se dă o altă încadrare juridică sau apar alte elemente care au legătură cu fapta principată.

Curtea Constituțională a mai statuat, că încadrarea juridică a faptei stabilite prin ordonanța de începere a urmăririi penale, reprezintă o versiune preliminară a organului de urmărire penală, care poate evalua în timp, în funcție de probele administrate.

Astfel, la caz, lipsa ordonanței de pornire a urmăririi penale, în special în privința lui Guriev Iuri *in personam*, în prezența ordonanței de pornire a urmăririi penale *in rem*, în mod legal, nu împiedică organul de urmărire penală, în urma acțiunilor întreprinse, de a înainta învinuirea și altor persoane, considerând prezente probele respective.

În acest sens, Colegiul penal reține că, nu a existat o necesitate impusă sau prescrisă de lege, pentru că procurorul să dispună începerea urmăririi penale nemijlocit în privința inculpatului Iurie Guriev în situația în care, a fost emisă ordonanța de pornire a urmăririi penale *in rem*.

Colegiul penal lărgit de asemenea reține că, încadrarea juridică a faptei stabilită prin ordonanța de începere a urmăririi penale reprezintă o versiune preliminară a organului de urmărire penală, care poate evolua în timp, în funcție de probele administrate. În același timp, încadrarea juridică stabilită prin ordonanța de punere sub învinuire nu este definitivă, aceasta putând fi schimbată până la elaborarea rechizitoriului.

Astfel, încadrarea juridică stabilită prin ordonanța de începere a urmăririi penale nu poate constitui un impediment pentru înaintarea unei noi învinuiri în privința unei noi persoane, dacă noua învinuire are o legătură intrinsecă cu fapta în legătură cu care a fost pornită urmărirea penală.

De asemenea, procurorul critică hotărârea instanței de apel, prin

prisma faptului că, nu au fost apreciate la justa valoare probele prezentate de către partea acuzării, în opinia căreia acestea dovedesc vinovăția inculpatului în cele incriminate lui. Însă, verificând temeinicia deciziei adoptate de către instanța de apel, Colegiul penal lărgit consideră că criticile menționate nu și-au găsit confirmarea la caz, deoarece în urma analizei hotărârii contestate, toate probele prezentate de către partea acuzării, au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Colegiul penal lărgit conchide că argumentele invocate de către procuror în recursul ordinar, au o formulare în mare măsură generală, având o rațiune eronată, care pornește de la faptul că, dacă există o bănuială, atunci persoana este și vinovată.

Din aceste considerente, Colegiul penal a ajuns la concluzia, că este pripită și eronată soluția instanței de apel privind încetarea procesului penal în legătură cu existența circumstanțelor care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală.

Totodată, deși Colegiul penal lărgit a stabilit supra că soluția instanței de apel este una pripită și eronată, instanța de recurs va respinge recursul procurorului, deoarece la baza soluției de casare a acesteia va pune argumentele apărării, dar nu argumentele procurorului, care solicită condamnarea inculpaților la o pedeapsă mai aspră.

7.2. Colegiul penal lărgit menționează că apărarea în recursul său a invocat în calitate de temei de casare eroarea de drept prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 8) *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*, considerând că inculpatul Guriev Iurie urmează a fi achitat de sub învinuirea înaintată, din lipsa laturilor subiective și obiective a infracțiunii.

Analizând decizia instanței de apel în raport cu argumentele invocate de apărare, Colegiul penal a ajuns la concluzia că acestea sunt întemeiate, iar decizia instanței de apel urmează a fi casată total cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirea înaintată.

În acest sens, Colegiul penal lărgit menționează că în speță urmează a fi soluționată problema existenței sau nu a faptei imputate, prezenței sau nu în acțiunile inculpatului a semnelor componenței de infracțiune de comiterea căreia este învinuit, probarea, demonstrarea și confirmarea vinovăției acestuia în urma judecării cauzei de către instanța de apel.

Instanța de apel în cadrul judecării apelurilor declarate a cercetat și verificat minuțios probele administrate în speță, audiind suplimentar inculpatul și cercetând materialele dosarului solicitate de către procuror în ședința instanței de apel, cu consemnarea lor în procesul-verbal al ședinței de judecată.

Astfel, Colegiul penal lărgit constată că potrivit rechizitoriului, „Guriev Iurie este învinuit de faptul că, la data de xxxxx, susținând că are

influență asupra judecătorilor din cadrul Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți, Ruslana Burdeniuc, Ala Rotaru și Dumitru Pușca, care aveau spre examinare în ordine de apel cauza penală de acuzare a inculpaților Mazur Victor, Constantin Andriuca și Victor Rusnac de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin.(2) lit. b), c), e), f) Cod penal, condamnați prin sentința Judecătorei Florești la 5 ani și 4 luni de închisoare, a pretins de la Anatolie Mazur 6000 Euro (bani care potrivit cursului oficial al valutei naționale stabilit de către Banca Națională a Moldovei pentru data indicată constituiau 112129,2 lei), pentru a-i determina pe judecătorii menționați să emită o decizie prin care să îi aplice fiului lui Anatolie Mazur, Victor Mazur o pedeapsă penală non-privativă de libertate.

În continuarea realizării intenției sale infracționale unice de obținere a banilor pretinși de la Anatolie Mazur, la data de 29.12.2014 inculpatul Guriev Iurie, aflându-se pe teritoriul r-nul Florești în apropierea s. Ghindești, susținând că are influență asupra judecătorilor din cadrul colegiului penal al Curții de Apel Bălți, Ruslana Burdeniuc, Ala Rotaru și Dumitru Pușca, care aveau spre examinare în ordine de apel cauza penală de acuzare a inculpaților Victor Mazur, Constantin Andriuca și Victor Rusnac de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), c), e), f) Cod penal, condamnați prin sentința judecătorei Florești la 5 ani și 4 luni de închisoare, a acceptat și a primit personal de la Anatolie Mazur 6000 Euro (bani care potrivit cursului oficial al valutei naționale stabilit de către Banca Națională a Moldovei pentru data indicată constituiau 114636,6 lei), pentru a-i determina pe judecătorii menționați să emită o decizie prin care să îi aplice fiului lui Anatolie Mazur, Victor Mazur o pedeapsă penală non-privativă de libertate”.

Astfel, Guriev Iurie a fost învinuit în comiterea infracțiunii prevăzută de art. art. 30, 326 alin. (2), lit. c) Cod penal, individualizată prin *„trafic de influență, adică pretinderea, acceptarea și primirea personal de bani pentru sine sau pentru o altă persoană, de către o persoană care are influență sau susține că are o influență asupra unor persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-i face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, faptă comisă cu primirea de bunuri în proporții mari, infracțiune prelungită”*.

Prin ordonanța procurorului în Procuratura Anticorupție Octavian Iachimovschi din 10.11.2014, s-a dispus pornirea cauzei penale cu nr. xxxxx, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, pe faptul traficului de influență, săvârșit în proporții deosebit de mari, pe faptul că „în perioada lunilor mai 2014 – noiembrie 2014, Lisnic Alexandru, susținând că are influență asupra persoanelor publice și cu funcție de demnitate publică din cadrul organelor de drept, a pretins și

a primit de la Mazur Anatolie 20000 euro pentru a influența eliberarea fiului ultimului, Mazur Victor, din detenție acesta fiind condamnat de către Judecătoria Florești la 5 ani și 4 luni de detenție pentru comiterea unui atac tâlhăresc. În continuare Lisnic Alexandru, susținând că are influență asupra persoanelor publice și cu funcție de demnitate publică din cadrul organelor de drept pretinde suplimentar de la Mazur Anatol bani în sumă de 4 mii dolari SUA, pentru a influența eliberarea fiului ultimului, Mazur Victor.

Prin ordonanța procurorului în Procuratura Anticorupție Octavian Iachimovschi din 28.11.2014, s-a dispus pornirea cauzei penale cu nr. *xxxxx*, conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, pe faptul traficului de influență, săvârșit în proporții deosebit de mari, pe faptul că „în perioada lunilor mai 2014-noiembrie 2014, Mazur Anatolie a promis lui *Alexandru Lisnic*, precum și unei persoane neidentificate la moment, cu prenumele Iurie, bani în proporții deosebit de mari, pentru că acestea să influențeze persoane publice și cu funcție de demnitate publică din cadrul organelor de drept în vederea eliberării fiului său, Mazur Victor condamnat pentru comiterea unui act tâlhăresc, din locurile de detenție. Din actul de sesizare rezultă o bănuială rezonabilă că a fost comisă infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Respectiv este cert constatat faptul că prin ordonanța de începere a urmăririi penale din 10.11.2014, s-a dispus începerea urmăririi penale pentru fapta presupus a fi comisă de către Lisnic Alexandru, adică pentru prestarea serviciului traficului de influență, iar prin ordonanța de începere a urmăririi penale din 28.11.2018, pornită pe faptul cumpărării a serviciului de trafic de influență de la Lisnic Alexandru și o persoană Iurie, astfel că în acest context este evident stabilit faptul că infracțiunea de cumpărare a serviciului de trafic de influență, adică cea pretins a fi comisă de Anatol Mazur la acel moment, este o infracțiune separată de infracțiunea de prestare a serviciului de trafic de influență, pretins a fi comisă de către inculpatul Guriev Iurie.

Colegiul penal lărgit, raportând criticile aduse de partea apărării la argumentele instanței de apel privind calitatea actului de învinuire, apreciat în concluzie ca fiind unul contradictoriu (*pct.7.2.1, decizia CA*), o consideră întemeiată, obiectivă și multilateral motivată.

În acest sens, verificând materialele cauzei, Colegiul penal este de acord cu aprecierile date de către instanța de apel potrivit cărora, învinuirea înaintată inculpatului este ambiguă și neclară, deoarece în rechizitoriu urma să fie stipulată concret acțiunea făptuitorului de traficare a influenței (reale sau prezupuse), urmate de o promisiune adresată cumpărătorului de influență că asemenea influență va avea o reușită asigurată.

Mai mult, instanța de apel în mod corect a specificat că, partea acuzării contrar prevederilor art. 281 alin.(2), 296 Cod de procedură penală, nu a adus

învinuirea în aspectul în care a susținut-o pe parcursul judecării cauzei, și anume, că probele administrate demonstrează vinovăția lui Guriev Iurie de săvârșirea acțiunilor incriminate și anume traficul de influență - pretinderea, acceptarea și primirea personal de bani pentru sine sau pentru altă persoană, de către o persoană care are influență sau susține că are o influență asupra unor persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-i face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, faptă comisă cu primirea de bunuri în proporții mari, infracțiune prelungită.

Astfel, Colegiul penal lărgit constată că învinuirea înaintată lui Guriev Iurie este una incertă, adică nu este formulată cu maximă precizie și claritate, iar expunerea detaliată a faptelor materiale pentru care este acuzat inculpatul și pe care se bazează acuzația nu au fost întocmai respectate.

Colegiul penal lărgit atestă că, instanța de apel judecând cauza, a evidențiat și analizat toate probele administrate în ședința de judecată în prima instanță, precum și în ședința instanței de apel, în mod exhaustiv, referindu-se la toate cerințele invocate de către părți, însă în consecință a concluzionat neîntemeiat încetarea procesului penal în privința inculpatului Guriev Iurie în comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 30, 326 alin.(2) lit. c) Cod penal, în legătură cu existența circumstanțelor care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală, deși circumstanțele și împrejurările denotă necesitatea pronunțării unei hotărâri de achitare.

Instanța de apel corect a menționat că, una din condițiile principale pentru constatarea componenței traficului de influență, este existența unei asemenea promisiuni, în lipsa căreia nu sunt îndeplinite condițiile de tipicitate obiectivă ale infracțiunii.

Instanța de apel a cercetat toate probele prezentate de către acuzare, precum și de partea apărării, și în acest sens părțile nu au înaintat careva cereri sau demersuri pentru a solicita prezentarea probelor suplimentare în confirmarea poziției pentru care pledează.

Examinând cumulul de probe administrate, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel și-a motivat concluzia că acestea nu demonstrează vinovăția lui Guriev Iurie în comiterea faptei imputate.

În această privință, instanța de apel a menționat, că partea acuzării nu a adus probe care incontestabil, în afara oricăror dubii, demonstrează vinovăția lui Guriev Iurie în comiterea anume a traficului de influență, probe care ar demonstra că Guriev Iurie a pretins, a acceptat, și primit personal sume de bani pentru sine sau altă persoană, susținând că are influență asupra unor persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-i face să

îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, deci faptă comisă cu primirea de bunuri în proporții mari, infracțiune prelungită.

Pentru a proceda în conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit.b), c) Cod de procedură penală, potrivit căruia: - judecând recursul, instanța este în drept să admită recursul, să dispună achitarea persoanei sau încetarea procesului penal în cazurile prevăzute de lege, să rejudece cauza și pronunțarea unei noi hotărâri, dacă nu se agravează situația condamnatului, Colegiul penal lărgit a analizat modalitatea de apreciere a probelor cercetate de către instanța de apel, stabilind că, de fapt, instanța de apel a dat apreciere probelor sub aspectul achitării, ulterior încetând procesul penal, fără o motivare legală.

Potrivit legislației de procedură penală instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, cu dispunerea achitării inculpatului, atunci când se constată comiterea unei erori de drept.

Cu referire la caz, Colegiul penal lărgit, în circumstanțele stabilite, având în vedere eroarea de drept admisă de către instanța de apel prin pronunțarea eronată a soluției de încetare a procesului penal, consideră posibil și justificată pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului, având în vedere că, eroarea judiciară poate fi corectată de către instanța de recurs la etapa judecării cauzei.

Cu această ocazie Colegiul penal lărgit ține să menționeze că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal lărgit reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În întemeierea soluției sale, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 326 Cod penal, îl constituie relațiile sociale cu privire la buna desfășurare a activității de serviciu în sfera publică, care este incompatibilă cu bănuiala că persoanele publice, persoanele cu funcție de demnitate publică, persoanele publice străine sau funcționarii internaționali pot fi influențați în exercitarea atribuțiilor lor.

Obiectul material sau imaterial al infracțiunii specificate la art.326 Cod penal, reprezintă remunerația ilicită. Aceasta se exprimă în banii, titlurile de valoare, serviciile, privilegiile, alte bunuri sau avantaje necuvenite

făptuitorului (adică, traficantului de influență).

La caz, instanța de recurs atestă că, Mazur Anatolie s-a adresat la Guriev Iurie în calitate avocat, care urma să execute acțiuni ce țineau nemijlocit de atribuțiile lui de serviciu, adică prestarea serviciilor juridice de apărare, de unde reiese că avocatul urma să fie remunerat, respectiv fapta incriminată inculpatului Guriev Iurie nu poate fi considerată trafic de influență, deoarece acesta a primit onorariu ca urmare a exercitării atribuțiilor de serviciu, fiind apărător în procesul penal.

Tototdată, Colegiul penal lărgit constată că, din probele anexate la materialele cauzei reiese cu certitudine că de mai multe ori în comunicarea dintre Mazur Anatol și inculpatul Guriev Iurie, ultimul i-a cerut să se prezinte la biroul acestuia pentru a încheia contractul de asistență juridică în vederea prestării serviciilor de avocat în interesele fiului Mazur Victor în procesul penal, în care acesta a fost condamnat de Judecătoria r-lui Florești, iar cauza penală urma a se examina în ordine de apel în Colegiul Penal al Curții de Apel Bălți.

Mai mult, din materialele cauzei se constată că Mazur Anatolie de fiecare dată refuza să se prezinte la biroul avocatului Guriev Iurie pentru a încheia contractul de asistență juridică, motivînd că nu cunoaște bine drumul, nu știe orașul Dondușeni, este prea departe, nu are transport, este iarnă și e ghețuș pe traseu, etc., nu i-a acordat posibilitatea de a interveni în procesul penal în Curtea de Apel Bălți și de a-și desfășura activitatea de avocat, apărînd drepturile și interesele lui Victor Mazur, în cauza penală în care acesta a fost condamnat pentru tâlhărie.

Colegiul penal lărgit reține că, în situația în care se încheia un contract de asistență juridică dintre client și avocat, la care acesta din urmă de fiecare dată insistă, inculpatul Guriev Iurie urma să-și desfășoare activitatea sa legală, or, în perioada negocierii dintre Mazur Anatolie și avocatul Guriev Iurie, ultimul i-a solicitat lui Mazur Anatolie acumularea documentelor ce-l caracterizează pe Mazur Victor, recuperarea prejudiciului cauzat prin infracțiunea de tâlhărie, cooperarea cu partea vătămată în vederea iertării acestora, comunicarea cu avocatul ce a participat în prima instanță în vederea studierii materialelor cauzei penale, prezentarea tuturor materialelor din dosarul penal, fapt ce se confirmă prin descifrările comunicărilor telefonice dintre acestea doi precum și dintre Mazur Victor și Mazur Anatolie.

Astfel, prin acțiunile inculpatului Guriev Iurie se constată activitatea sa în calitate de avocat pe cale legală, iar așa zisa "influențarea a judecătorilor" reprezintă, de fapt, prezentarea probelor suplimentare, a referinței în susținerile verbale, care permite aplicarea unei pedepse condiționate, însă activitatea de apărător nu a avut loc din motivul

nesemnării contractului de asistență juridică dintre Mazur Anatolie pe de o parte în interesele fiului său Mazur Victor și avocatul Guriev Iurie pe de altă parte.

Acuzarea a interpretat informațiile acumulate în urma efectuării măsurilor speciale de investigație, în mod eronat ca probe ce confirmă vinovăția, fără a ține cont de faptul că acestea în sine generează doar presupunerea comiterii infracțiunii de trafic de influență, fapt care, în temeiul alin.(5) art.101 Cod de procedură penală nu poate fi pus la baza sentinței de condamnare.

În continuare, Colegiul penal reține că, *latura obiectivă* a infracțiunii specificate la art. 326 Cod penal, constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea de pretindere, acceptare sau primire, personal sau prin mijlocitor, de bani, titluri de valoare, servicii, privilegii, alte bunuri sau avantaje, pentru sine sau pentru o altă persoană.

Colegiul penal lărgit constată că organul de urmărire penală, procurorul nu au prezentat probe incontestabile ce ar permite instanței, indubitabil de a conchide că, inculpatul Guriev Iurie a pretins bani necuveniți lui de la Mazur Anatolie, pentru influențarea judecătorilor, în modul în care aceasta este consemnat în actul de învinuire.

Mai mult, Colegiul penal lărgit constată că, în speță, nu este îndeplinită condiția existenței laturii obiective prin prisma elementului material, or, din partea inculpatului Guriev Iurie nu a fost făcută o promisiune adresată lui Mazur Anatolie, precum că solicitarea sa va avea o reușită asigurată, iar lipsa acestei promisiuni nu întruchipează condițiile de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de trafic de influență.

Din cele expuse supra reiese că realizarea acestei condiții presupune ca făptuitorul să se angajeze de a-l determina pe funcționar să adopte conduita ce formează obiectul traficului de influență, însă, din materialele cauzei nu reiese că Guriev Iurie i-a promis lui Mazur Anatolie că-i va determina pe judecătorii Colegiului penal al Curții de Apel Bălți, să emită decizii favorabile în cazul procesului penal în care era vizat fiul său Mazur Victor.

Colegiul penal consideră întemeiate alegațiile părții apărării privitor la faptul că, sentința de condamnare a martorului în cauză Mazur Anatol pentru traficul de influență prin cumpărarea serviciului de trafic, nu poate fi incriminată persoanei căreia i s-a adresat – avocatului Guriev Iurie, cu atât mai mult în cazul în care lipsesc dovezi incontestabile că ultimul ar fi promis de a-l ajuta prin influențarea factorilor de decizie. Declarațiile lui Guriev Iurie privitor la faptul că banii primiți au constituit onorariul pentru acordarea asistenței juridice, iar lipsa unui contract de asistență juridică, neîncheiat în mare măsură din cauza lui Mazur Anatol nu au fost combătute

în cadrul judecării cauzei și acestea nu pot fi puse la baza condamnării prin interpretarea ca fiind o dovadă de confirmare a faptului de trafic de influență comis de către Guriev Iurie.

Latura subiectivă a infracțiunii specificate la art. 326 Cod penal, se caracterizează prin vinovăție sub formă de intenție directă, caracterizată prin scopul de a o face pe persoana publică, persoana cu funcție de demnitate publică, să îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită, de a o face pe persoana publică, persoana cu funcție de demnitate publică, să nu îndeplinească o acțiune în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită, de a o face pe persoana publică, persoana cu funcție de demnitate publică, să întârzie îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită, de a o face pe persoana publică, persoana cu funcție de demnitate publică, să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă o asemenea acțiune va fi sau nu săvârșită.

Colegiul penal lărgit conchide că nici una dintre aceste acțiuni ce țin de realizarea scopului infracțiunii prevăzute de art. 326 Cod penal, nu se confirmă prin probele administrate de partea acuzării.

Instanța de recurs atestă că în cauza dedusă judecării se constată lipsa laturii subiective a infracțiunii imputate, în situația în care inculpatul Guriev Iurie nu a pretins intenționat de la Mazur Anatolie, bani, precum și nu a susținut că are influență asupra unei persoane publice, persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-i face să îndeplinească unele acțiuni în exercitarea funcției sale, ci, doar a solicitat a fi remunerat ca avocat pentru consultațiile juridice acordate pe marginea dosarului penal în care era vizat fiul său, precum și pentru serviciile juridice care urmau a fi acordate.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit menționează că, pentru condamnarea persoanei nu este suficientă existența unei probabilități cu privire la vinovăția acesteia, dar este necesar ca probele administrate să creeze judecătorului convingerea despre vinovăția inculpatului. În cazul în care persistă dubiul cu privire la vinovăția inculpatului, nu poate fi pronunțată o soluție de condamnare, impunându-se aplicarea principiului în *dubio pro reo*, potrivit căruia, în cazul în care acuzarea nu reușește să răstoarne deplin această prezumție, faptul va fi interpretat în favoarea nevinovăției inculpatului.

Totodată, potrivit art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

Fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al

pertinenței, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri.

Conform prevederilor art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuțitului, învinuitului, inculpatului. Vinovăția persoanei se stabilește în cadrul unui proces cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției. Sarcina probațiunii revine părții acuzării. Legea procesual-penală stabilește că răsturnarea prezumției nevinovăției sau concluziile despre vinovăția persoanei despre săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri.

Având în vedere prevederile legale menționate, Colegiul penal lărgit consideră că soluția instanței de apel este neîntemeiată, urmând a fi dispusă achitarea inculpatului Guriev Iurie de sub învinuirea înaintată în baza art. art. 30, 326 alin. (2) lit. c) Cod penal, din motiv că faptele inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii incriminate, constatându-se lipsa laturii obiective și subiective a infracțiunii.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit, în urma analizei complexe a cauzei, conchide că temeiul de achitare indicat supra se constată cu certitudine în speță și, prin urmare, se impune necesitatea casării deciziei instanței de apel, având ca temei eroarea de drept care condiționează intervenția instanței de recurs, cu admiterea recursului și cu dispunerea achitării inculpatului, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, potrivit prevederilor art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală.

Colegiul penal lărgit, judecând cauza în baza materialelor administrate, consideră că în acțiunile inculpatului Guriev Iurie nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 30, 326 alin.(2) lit. c) Cod penal, individualizată prin: *„trafic de influență, adică pretinderea, acceptarea și primirea personal de bani pentru sine sau pentru o altă persoană, de către o persoană care are influență sau susține că are o influență asupra unor persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-i face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, faptă comisă cu primirea de bunuri în proporții mari, infracțiune prelungită”*.

Reieșind din cele sus-expuse, reieșind din prevederile art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală și conducându-se de prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul avocatului Vizdoga Ion în numele inculpatului Guriev Iurie, Colegiul penal a ajuns la concluzia de a-l admite, cu casarea totală a hotărârilor atacate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului Guriev

Iurie de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 30, 326 alin.(2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin.(1), pct.2), lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura Anticorupție, Iachimovschi Octavian.

Admite recursul ordinar declarat de către avocatul Vizdoga Ion în numele inculpatului, casează decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 martie 2019 și sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 15 iunie 2018, în cauza penală în privința lui *Guriev Iurie xxxxx* și pronunță o nouă hotărâre prin care:

Guriev Iurie xxxxx se achită de sub învinuirea înaintată în baza art.30, 326 alin.(2) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 29 iunie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Guzun Ion